

MOSTY

Wydaje Haszomer Hacaír w Polsce Wychodzą trzy razy w tygodniu
we wtorki, czwartki i soboty

Rok III

Łódź, czwartek 16 grudnia 1943 r.

Nr 141 (265)

Niech żyje
jedność
polskiej klasy
robotniczej!

Święto jedności robotniczej

15 grudnia — dzień Zjednoczenia polskiego ruchu robotniczego — zamyka okres rozbitcia klasy robotniczej. A rozłam był największym nieszczęściem i największą tragedią dla proletariatu w każdym kraju, a więc i w Polsce. Powodował bowiem jedynie szkody dla sprawy robotniczej i ułatwiał zwycięstwo ciemnych sił reakcji i faszyzmu. Mało jednak stwierdzić skutki tego szkodliwego zjawiska w ruchu robotniczym, należy również ujawnić jego źródła, by móc je przezwyciężyć.

Tego właśnie dokonała polska klasa robotnicza i dzięki temu udało jej się przezwyciężyć wszystkie zapory stojące na drodze do zjednoczenia. Proletariat polski nauczony tragicznym doświadczeniem okresu międzywojennego zrozumiał, że rozbitcie ruchu robotniczego leży wyłącznie w interesie klas posiadających, które boją się wielkiej energii rewolucyjnej mas robotniczych. Reakcja wykorzystuje oportunizm prawicowych ugrupowań socjaldemokratycznych i wpręga je do tłumienia rewolucyjnego porywu klasy robotniczej. W ten sposób socjaldemokracja stoczyła się na manowce zdrady ruchu robotniczego. Ta krystalizacja widoczna była jeszcze w okresie międzywojennym, a zupełnie jaskrawo uwydatniła się w krótkim okresie powojennym. Równoległe do podziału świata na obóz pokoju i demokracji oraz obóz podlegaczy wojennych i imperialistów zaznaczył się w łonie ruchu robotniczego podział na część reformistyczną, idącą na pasku imperializmu aż do jawnej zdrady interesów klasy robotniczej (przykład: „socjalista” Moch w walce... z górnikami) oraz na część rewolucyjną, wierną sprawie robotniczej, zasadom marksizmu i konsekwentnie zmierzającą do budowy nowego lepszego ustroju socjalistycznego w oparciu o Wielki Kraj Związku Radzieckiego.

Polska klasa robotnicza wybrała po wojnie tę drugą drogę, jedynie słuszną i prawdziwie odpowiadającą interesom proletariatu.

Lecz zjednoczenie nie przyszło od razu. Rodziło się ono jeszcze w latach trudnych przed wojną, gdy reżim sanacyjny w oparciu o zdrajców sprawy robotniczej dławiał napięcie rewolucyjne mas, którego najwspanialszym i najzdrowszym wyrazem były tendencje jednolitofrontowe. Pamiętne są zwłaszcza strajki w Krakowie, Lwowie, Chrzanowie i innych miastach, gdzie masy ponad głowami prawicowców przywódców ówczesnej PPS sce-

mentowały swą jedność. Wyrazem zdrowych tendencji jednościowych w PPS była konsolidacja lewicy, która skupiła się naokół „Dziennika Popularnego”.

Jedność ta wzmocniła się jeszcze lepiej w latach wojny. I nic dziwnego, gdyż wówczas najszerze masy przekonały się jakim fałszem był rzekomy patriotyzm reakcji, wówczas stało się jasnym, że właśnie rewolucyjna partia robotnicza — PPR — stanowi awangardę walki o odzyskanie samodzielności. Gdy jedni pakowali z Niemcami, a drudzy lansowali

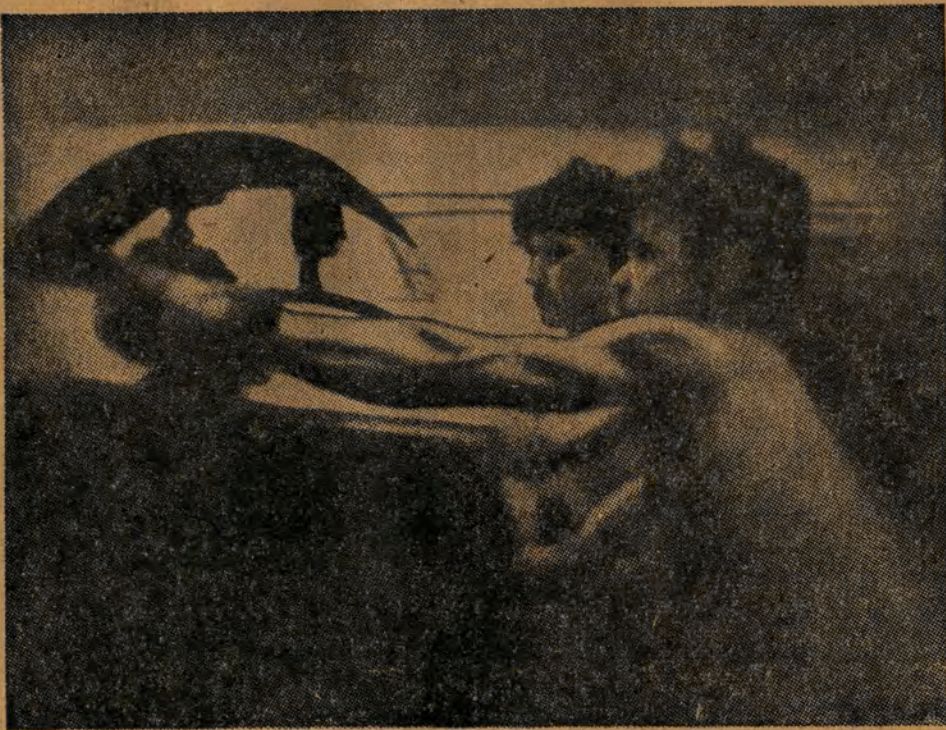
zdradziecką politykę „dwóch wrogów” i „czekania z bronią u nogi” — Polska Partia Robotnicza była główną organizacją realizującą zbrojny opór w walce z okupantem. W tej walce wokół PPR skupiła się zdrowa część partii socjalistycznej — RPPS. Jedność wykuła w walce z Niemcami stała się fundamentem współpracy w pierwszym okresie po wyzwoleniu, w okresie niesłychanie ciężkim i decydującym o przyszłości i obliczu odrodzonego kraju.

KONGRES ZJEDNOCZENIOWY POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ i POLSKIEJ PARTII SOCJALISTYCZNEJ WARSZAWA.

Centralny Komitet Żydowskiej Partii Robotniczej Haszomer Hacaír w Polsce wita serdecznie Kongres Zjednoczeniowy Polskiej Klasy Robotniczej. Zjednoczenie to jest zwycięstwem idei marksizmu-leninizmu i daje gwarancję dalszego rozwoju Polski w drodze do socjalizmu. Jednocześnie jest wzmocnieniem sił postępu i demokracji w świecie.

Wyrażamy pełną solidarność ze zjednoczonym polskim ruchem robotniczym, kroczącym zdecydowanie ku nowemu ustrojowi społeczeństwa bezklasowego.

CENTRALNY KOMITET ŻYDOWSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ HASZOMER HACAİR W POLSCE.

„Pismo radzieckie” o Zjednoczeniu

Czasopismo radzieckie „Irud” zamieszcza artykuł Karasina, poświęcony Kongresowi Zjednoczeniowemu Polskiej Partii Robotniczej. „Kongres ten — pisze autor — jest niezwykle ważnym wydarzeniem w życiu politycznym nie tylko Polski. Kongres świadczy o dalszym wzmocnieniu sił międzynarodowych w walce o pokój, demokrację i socjalizm.

W szybkim marszu naprzód krajów demokracji ludowej, w ich poważnych osiągnięciach powojennych decydującą rolę odgrywa klasa robotnicza. Klasa robotnicza jest motorem głębokich społeczno-ekonomicznych przeobrażeń, które dokonały się w państwach wschodnio-europejskich, wyzwolonych przez armię radziecką spod jarzma hitlerowskiego. Klasa robotnicza przewodzi masom pracującym w ich walce o wzmocnienie ustroju de-

mokratyczno-ludowego, w walce o szybki rozwój życia gospodarczego.

Realizując te historyczne zadania, klasa robotnicza coraz silniej cementuje swe siły. Najbardziej dobitnym wyrażeniem tego procesu jest zjednoczenie partii komunistycznych i socjalistycznych na Węgrzech, w Rumunii, Czechosłowacji i Bułgarii.

Zjednoczenie polityczne klasy robotniczej dokonuje się również i w Nowej Polsce. Utworzenie Zjednoczonej Partii Robotniczej kładzie kres trwającemu od pół wieku rozbiłciu polskiej klasy robotniczej. Zjednoczenie polskiej klasy robotniczej świadczy o decydującym zwycięstwie wielkich idei marksizmu-leninizmu nad reformizmem i nacjonalizmem w polskim ruchu robotniczym”.

Największą zdobyczą klasy robotniczej Polski jest organiczny charakter zjednoczenia. Obie partie łączą się bowiem nie w drodze kompromisu, lecz na wspólnej platformie marksizmu — leninizmu. Było to możliwe dzięki przewyciężeniu błędów i odchyłek prawicowych, dzięki zwalczaniu tych elementów, które sugerowały myśl o możliwości swoistej, polskiej drogi do socjalizmu. Nowa Polska Zjednoczona Partia Robotnicza śmiało poprowadzi masy pracujące i cały naród do socjalizmu, czerpiąc doświadczenie z pierwszego kraju socjalistycznego — Związku Socjalistycznych Republik Rad oraz z przodującej partii międzynarodowego proletariatu — WKP (b).

Utworzenie Zjednoczonej Partii stanie się niewątpliwie stymulem do jeszcze bardziej wyteżonych wysiłków w dziedzinie odbudowy kraju. Mielśmy tego dowody choćby w okresie przedkongresowym. Masy pracujące dały wspaniały przykład szlachetnego współzawodnictwa pracy, pragnąc w ten sposób uczcić dzień całkowitej jedności proletariatu polskiego.

W dniu dzisiejszym oczy świata zwrócone są na Polskę. Z jednej strony masy robotnicze w krajach kapitalistycznych wita ją realizację drogiego całemu proletariatowi hasła jedności, z drugiej zaś imperialiści i podlegacze wojenni zrywają się ze złości, gdyż muszą być świadkami potężnego wzmocnienia jednego z ważnych ogniw obozu pokoju i demokracji, jakim jest Demokratyczna Polska Ludowa.

Spółczesność żydowska w Polsce wita z radością dzień 15 grudnia widząc w nim dowód dalszego wzmocnienia Nowej Polski, która poraz pierwszy w historii stworzyła dla ludności żydowskiej pełne możliwości rozwoju gospodarczego i kulturalnego.

Wraz z żydowskimi masami pracującymi święci ten dzień Żydowska Partia Robotnicza Haszomer Hacaír, której drogą są hasła rewolucyjnego socjalizmu, przyjaźni ze Związkiem Radzieckim, pokojem i braterstwem narodów.

Dla nas, partii lewicy syjonistycznej, która ma jeszcze przed sobą długą i trudną drogę do ostatecznego ugruntowania samodzielności państwowej narodu żydowskiego w Izraelu i wywalczenia tam nowego ustroju, ku któremu Polska kroczy szybkimi krokami naprzód — dzień Zjednoczenia Polskiej Klasy Robotniczej jest WSPÓLNYM ŚWIĘTEM.

M. WEINTRAUB.

P. Stern

Wielki dzień Zjednoczenia

15 grudnia 1948 roku zapisany będzie jako wielki dzień w historii polskiej klasy robotniczej. Kongres Zjednoczeniowy obu partii robotniczych w Polsce kładzie bowiem kres trwającemu przez dziesiątki lat rozbiću polskiej klasy robotniczej i rozpoczyna okres jej całkowitej jedności na decydującym etapie drogi do socjalizmu. Jednocześnie dzień kongresu stanowi przełom w historii całego narodu polskiego. Utrwała bowiem pozycję kierowniczą klasy robotniczej w życiu narodu. Fakt ten dokonuje się na decydującym etapie drogi do socjalizmu, na którą wkroczyła Polska, w okresie, gdy od siły wewnętrznej i konsolidacji ruchu robotniczego zależy wprzęgnięcie całego narodu do walki o socjalizm, tempo tej walki i jej rezultaty.

Na czym polega znaczenie Kongresu Zjednoczeniowego?

Kongres Zjednoczeniowy ma doniosłe znaczenie międzynarodowe — zarówno w aspekcie polityki między państwowej jak i procesu krystalizacji międzynarodowego ruchu robotniczego. Kongres jest bowiem wyrazem wzmocnienia i konsolidacji klasy robotniczej Polski Ludowej, będącej bardzo ważnym czynnikiem obecnej polityki międzynarodowej. Tym samym wzmocnienie Polski Ludowej, zwłaszcza na obecnym etapie rozwoju stosunków międzynarodowych, gdy polityka imperia lizmu anglo-amerykańskiego i jego sługusów przybiera coraz bardziej agresywny charakter — jest poważnym wzmocnieniem frontu pokoju. Wobec prób podżęga czy wojennych zastraszenia świata groźbą wojny — zjednoczenie polskich partii robotniczych jest potężną manifestacją siły wewnętrznej Polski, jako ważnego elementu pokoju na świecie.

Podobnie jak olbrzymi proces odbudowy Związku Radzieckiego po wojnie jest decydującym dla wzmocnienia frontu pokoju, którego czołową siłą jest pierwsze państwo socjalistyczne — tak samo wzmocnienie Polski Ludowej — jest zahartowaniem ważnego ognia tego frontu. Nie jest bowiem przypadkiem — że stawianie przez imperializm w polityce niemieckiej na kartę rewizjonizmu i neofaszyzmu niemieckiego skierowane jest bezpośrednio i pośrednio przeciw Polsce. Nie jest również przypadkiem, że tak aktywnie popiera imperializm anglosaski wszystkie elementy reakcji polskiej zarówno na emigracji jak i w kraju. Tendencja tej polityki było niedopuszczenie do tego, aby Polska jako element pokoju międzynarodowego umocniła się wewnątrz i na arenie międzynarodowej.

Zjednoczenie polskich partii robotniczych następuje w bardzo ważnej chwili, gdy front pokoju zaczyna ogarniać coraz szersze masy ludowe na całym świecie. Zdecydowana postawa klasy robotniczej Francji, zwycięstwa chińskiej Armii Ludowej, postawa narodu Korei, walka Izraela przeciw imperializmowi — to ciosy, które bezpośrednio trafiają w pozycje anglo-amerykańskiego imperializmu i jednocześnie rozszerzają i umacniają front pokoju.

W rezultacie 2-giej wojny światowej i zwycięstwa nad faszyzmem niemieckim, osiągniętego głównie dzięki wysiłkom Związku Radzieckiego i walce Armii Czerwonej — powstały państwa demokracji Ludowej, które ostatecznie usamodzielnili się i wyemancypowały od „opieki” imperializmu anglo-amerykańskiego. Rozwój stosunków międzynarodowych po wojnie, gdy wszelkie próby izolacji Związku Radzieckiego nie udały się — wysunął państwa demokracji ludowej na czołowe pozycje walki o pokój i stabilizację stosunków międzynarodowych. Wiele jednak zależało od ich wewnętrznej siły i rozwoju. Krótki okres powojenny wykazał, że w tym samym czasie, gdy państwa Europy Zachodniej, pomimo dolarowej pomocy, za którą imperializm amerykański kupił ich samodzielną — grzeszną w kryzysie gospodarczym — demokracje ludowe nie tylko w niesłychanie szybkim tempie odbudowują się ze zniszczeń wojennych, ale milowymi krokami zdążają do gruntownej zmiany struktury gospodarczo-społecznej, zlikwidowania zacofania gospodarczego, będącego wynikiem rządów reakcji i wpływów imperializmu.

Zjednoczenie polskiej klasy robotniczej — związane z olbrzymimi sukcesami gospodarczymi Polski, z realizacją planu trzy letniego, z podniesieniem stopy życiowej

ludności — jest manifestacją siły wewnętrznej demokracji ludowej w ogóle. Jest świadectwem tego jak kraj zniszczony przez wojnę, mógł dzięki pomocy okazanej mu przez Związek Radziecki, oraz dzięki rozwinięciu tych olbrzymich sił potencjalnych klasy robotniczej, które drzemają w każdym narodzie — wkroczyć na drogę przebudowy gospodarczo-społecznej.

Jednocześnie zjednoczenie polskiej klasy robotniczej jest dowodem, że jedyną drogą, którą może wybrać demokracja ludowa, realizująca program odbudowy i przebudowy gospodarczo-społecznej — jest droga do socjalizmu. Gdy bowiem dzięki zwycięstwu Armii Czerwonej, masy ludowe w krajach demokracji ludowych zlikwidowały władzę polityczną reakcji i usunęły jej podstawy gospodarcze przez nacjonalizację wielkiego przemysłu i reformę rolną — w procesie rozwoju, a zarazem walki z broniącym się zaciekłym wrogiem klasowym, — następuje możliwość przejścia do socjalizmu. Kongres zjednoczeniowy polskiej klasy robotniczej, świadcząc, iż polski ruch robotniczy zdecydowany jest do szybkiego marszu na drodze do socjalizmu. Wielkie międzynarodowe znaczenie kongresu polega właśnie na wzmocnieniu głównego nosiciela walki o socjalizm — partii klasy robotniczej, na umieszczeniu Polski Ludowej w rzędzie państw demokracji ludowej, kroczących ku socjalizmowi. A w obecnej sytuacji historycznej jest to olbrzymim krokiem na przód dla całej pracującej ludzkości.

Bardzo ważnym również momentem zjednoczenia polskiego ruchu robotniczego jest aspekt międzynarodowego ruchu robotniczego. Od dziesiątków lat toczy się walka między dwoma nurtami w ruchu robotniczym. Między nurtem rewolucyjnym, wiernym sztandarowi rewolucji październikowej, jako jedynej zwycięskiej rewolucji — a nurtem reformistycznym. W procesie tej walki reformizm niejednokrotnie staczał się wyraźnie na pozycje zdrady interesów robotniczych. W okresie I-szej wojny światowej dał się bez oporu zaprząć w rydwan burżuazji we wszystkich krajach europejskich. W okresie między dwiema wojnami był w stałej koalicji z prawicą, a w chwili decydującej doświadczenia faszyzmu do władzy własnoręcznie rozbroił klasę robotniczą i obiektywnie dopomógł do zwycięstwa faszyzmu. Po drugiej wojnie światowej, w szeregu krajów przeszedł całkowicie na stronę imperializmu i wypełnia wiernie rolę, jaką mu ten wyznaczył. Walka między dwoma nurtami w ruchu robotniczym przybierała i przybiera ostre formy. W procesie tej walki ideologicznie reformizm, w celu przekonania mas robotniczych, idących za nim, wysuwał niejednokrotnie nie tylko różnice polityczne dzielące ruch robotniczy, ale i różnice ideologiczne. Chcąc się odseparować od partii rewolucyjnych wskazywali na zasadnicze różnice zdań między obozem rewolucyjnym, a obozem reformizmu w kwestii stosunku do samodzielnosci narodowej i państwowej. Reformizm w ruchu robotniczym strojąc się w piórka „obrony samodzielnosci narodowej i państwowej” swych krajów zarzucał partiom rewolucyjnym stosunek obojętny lub negatywny do zagadnienia samodzielnosci państwowej. Jednocześnie idąc na ugodę z własną burżuazją, reformizm zarzucał partiom rewolucyjnym w ruchu robotniczym — ideologię walki destruktywnej i negacji wysiłku konstruktywnego klasy robotniczej.

Prawdziwa wartość przesłanek teoretycznych mierzy się w chwilach przełomu. Cóż okazało się nie dwuznacznie w okresie drugiej wojny światowej i w okresie powojennym? Otóż stało się jasnym, że jedyną siłą, zdolną skutecznie przeciwstawić się faszyzmowi w krajach okupowanych, była rewolucyjna część klasy robotniczej. Ona to stanęła na czele walki mas

ludowych we wszystkich krajach okupowanych. Bohaterska walka komunistycznej partii Francji przeciw hitleryzmowi, walka sił rewolucyjnych we wszystkich innych krajach słowiańskich — była świadectwem, że oboz rewolucyjny jest zarazem obozem prawdziwego, niefałszowanego patriotyzmu. Właśnie dlatego partie rewolucyjne stanęły na czele walki narodów o wolność przeciw faszyzmowi. Program społeczny tych partii spłócił się niepodzielnie z programem wyzwolenia narodowego. Ten stosunek bowiem do zagadnienia walki o wolność wynika immanentnie z samej istoty partii rewolucyjnej — jako awangardy klasy robotniczej i całego narodu w walce o wolność.

Ten stosunek partii rewolucyjnych do zagadnienia wolności narodowej i walki społecznej jest szczególnie bliski i zrozumiały dla żydowskiego ruchu robotniczego, który również stając na czele mas ludowych i całego narodu w walce o wyzwolenie społeczne i narodowe daje tym dowód swej dojrzałości politycznej i ideologicznej. Jak w każdym narodzie bowiem tak i w narodzie żydowskim ruch robotniczy chcąc spełnić swoje historyczne zadanie musi masom ludowym przewodzić w ich walce o wyzwolenie.

Jednocześnie historia powojenna wykazała, że tylko rewolucyjny nurt klasy robotniczej potrafi połączyć walkę o nowy ustrój społeczny z konstruktywnym procesem odbudowy i przebudowy ekonomicznej. Patoś pracy, jakim przeniknięte jest życie demokracji ludowych jest tego najlepszym dowodem. Olbrzymie osiągnięcia na polu odbudowy ze zniszczeń wojennych, rozbudowa przemysłu na wielką skalę, wciągnięcie całej klasy robotniczej w proces utrwalenia podstaw gospodarczych nowego ustroju, wprowadzenie współzawodnictwa pracy, jako bardzo ważnego elementu współdziałania klasy robotniczej w tej przebudowie, nowe formy kolektywnego wysiłku ludzi pracy — to osiągnięcia, które są najlepszym dowodem potencjalnej siły klasy robotniczej, która wprowadzona w ruch dzięki zwycięstwu politycznemu — potrafi od gruntu i w szybkim tempie zmienić oblicze kraju.

Połączenie bojowości w walce przeciw imperializmowi, faszyzmowi i własnej reakcji z wielkim patosem twórczej pracy jest również niezmiernie bliski lewicy syjonistycznej Izraela i narodu żydowskiego, która jednocześnie z wieloletnim, wielkim wysiłkiem budowania pozycji gospodarczych, społecznych i kulturalnych w Palestynie — co umożliwiło powstanie państwa Izrael — była nie tylko głównym czynnikiem obrony kraju przed imperialistycznym agresorem i jego satelitami, ale jest również nosicielem walki politycznej o progresywny charakter osiedla żydowskiego i młodego państwa. Postulat wysuwany przez partie rewolucyjne — postulat walki przeciw imperializmowi i reakcji a jednocześnie przewodzenia w tej walce całemu narodowi zwłaszcza w chwilach decydujących o jego przyszłości — realizowany w czasach okupacji przez najlepszych synów klasy robotniczej we wszystkich krajach, realizowany jest również w walce rewolucyjnej sił żydowskiej klasy robotniczej na decydującym dla Izraela i narodu żydowskiego etapie zmagania o samodzielnosc przeciw siłom imperializmu i rodzimej reakcji.

Zjednoczenie polskiej klasy robotniczej jest właśnie dowodem zwycięstwa rewolucyjnego nurtu klasy robotniczej a zarazem bankructwa i klęski reformizmu. Jest nowym wyłomem w murze obości i wrogosci, który reformizm buduje w różnych krajach w łonie klasy robotniczej. Jest zwycięstwem idei przebudowy ustroju, dokonanej przez ruch robotniczy kroczący na czele całego narodu w obronie jego prawdziwej suwerenności. Jest wreszcie bojowym wzmocnieniem jedności międzyna-

rodowego ruchu robotniczego wykuwającej się w ogniu walki, wbrew naciskowi imperializmu i pomocy udzielanej mu przez oboz reformizmu.

Oczywiście Zjednoczenie polskiej klasy robotniczej odegra olbrzymią rolę w życiu narodu i państwa polskiego. Wywrze ono niewątpliwie decydujący wpływ na rozwój wewnętrzny kraju na drodze do socjalizmu. Znaczenie zjednoczenia polega przede wszystkim na zamknięciu okresu rozbięcia polskiego ruchu robotniczego. Łączą się obie partie robotnicze na wyższej bazie rewolucyjnej socjalizmu — marksizmu, leninizmu. Zjednoczenie to więc nie jest kompromisem ideologicznym, a zwycięstwem rewolucyjnej, słusznej drogi ruchu robotniczego. Przy tym obie partie jednoczą się wnosząc najlepsze tradycje walki politycznej. Tradycje SDKPiL i KPP, tradycje PPR i jej walki z okupacją i po wojnie, tradycje lewicy PPS — która kształtowała się w walce z przed wojenną prawicą PPS-owską i jej WRN-owskimi kontynuatorami. Zjednoczenie to zamyka więc długoletni rozłam w ruchu robotniczym, który tyle szkód przyniósł polskiej klasie robotniczej i który pielegnowany przez reformizm wykorzystywany był przez carat, sanację, a po wojnie przez reakcję polską i międzynarodową celem niedopuszczenia do jedności pracy i walki całego ruchu robotniczego.

Jednocześnie zjednoczenie jest potwierdzeniem słuszności drogi współpracy obu partii robotniczych, rozpoczętej przez PPR i RPPS w ramach Krajowej Rady Narodowej jeszcze w okresie okupacji. Droga ta doprowadziła po wyzwoleniu Polski przez Armię Czerwoną do obecnego etapu Polski Ludowej, do zwycięstw na polu walki z reakcją mikołajczykowską i jej leśną ekspozyturą, do zwycięstwa w referendum i wyborach do Sejmu Ustawodawczego, wreszcie do rozwinięcia planu odbudowy i przebudowy kraju w gigantycznych rozmiarach. Tylko dzięki tej współpracy, której ukoronowaniem jest jedność, realizująca się w dniu Kongresu Zjednoczeniowego — możliwe były wszystkie osiągnięcia Polski Ludowej za okres ostatnich 3 i pół roku. Współpraca ta musiała doprowadzić do jedności organicznej ruchu robotniczego, bo w trakcie wspólnej walki i pracy okazało się, że zanikają różnice ideologiczne i polityczne, najczęściej pozorne. A te, które pozostały jako rezultat starych przesądów i nawyków — mogą być zwalczane ze strony lewicy socjalistycznej, która konsekwentnie zrywa z prawicą we własnych szeregach. Ta współpraca w przeszłości i jako jej konsekwencja — zjednoczenie ruchu robotniczego w chwili obecnej — jest najlepszą rękojmią dalszych sukcesów polskiej klasy robotniczej i całego narodu w przyszłości.

Zjednoczenie polskiej klasy robotniczej ma również wielkie znaczenie dla ludności żydowskiej w Polsce. Oznacza bowiem utrwalenie ustroju, który stanowi gwarancję rozwoju dla skupiska żydowskiego w Polsce, pozostałego przy życiu po tragedii naszego narodu. Jest bowiem jasnym, że nie może rozwijać się normalnie osiedle żydowskie w warunkach ustrojowych, rodzących faszym i wojnę, imperializm i antysemityzm. Utrwalenie ustroju demokracji ludowej i przejście do socjalizmu, które się dokonywuje dzięki zjednoczeniu polskiej klasy robotniczej jest napewniejszą gwarancją dla ludności żydowskiej — możliwości kontynuowania odbudowy swego życia gospodarczego, społecznego i kulturalnego.

Jednocześnie wzmocnienie Polski Ludowej i konsolidacja jej ruchu robotniczego jest również gwarancją, że Polska tak, jak dotychczas, będzie nadal orędownikiem na arenie międzynarodowej praw małych i niesamodzielnych narodów, a tym samym i narodu żydowskiego. Stanowisko bowiem Polski w kwestii Izraela — jej konsekwentna walka na terenie ONZ o uchwałę z dnia 29 listopada 1947 roku i jej realizację, poparcie udzielone młodemu państwu Izrael — wypływa właśnie z ideologicznych podstaw jednoczącej się partii robotniczej. Partii, która sama stojąc na czele narodu polskiego w obronie jego suwerenności — popiera walkę o samodzielnosc państwowa narodów niesamodzielnych, w tym i narodu żydowskiego, tak samo, jak zwalcza konsekwentnie pozostałości antysemityzmu i nienawiści rasowej w samej Polsce.

Wieczór poświęcony Zjednoczeniu

WARSZAWA (ZAP) — Staraniem Zarządu Koła Zw. Zawodowego Pracowników CKZP zorganizowany został 7 grudnia bm. w sali CKZP wieczór, poświęcony Kongresowi Zjednoczeniowemu polskiej klasy robotniczej. Referat o znaczeniu zjednoczenia obu nurtów polskiego ruchu robotniczego wygłosił ob. A. Starzewicz z Wydziału Propagandy KC PPR. Referent poddał bardzo głębokiej i wnikliwej analizie dzieje polskiego ruchu robotniczego od

„Proletariatu” Ludwika Waryńskiego aż do obecnego okresu. Przechodząc do omówienia sprawy jedności organicznej, mówca oświetlił trzy zasadnicze problemy: 1. Na jakich zasadach opierać się będzie Zjednoczona Partia; 2. Jakimi dorobek wnoszą obie partie; 3. Program działania Zjednoczonej Partii. Po referacie wyświetlony został film radziecki.

WSPANIAŁE OSIĄGNIĘCIA GOSPODARCZE POLSKI LUDOWEJ

Ostatnie meldunki przed Kongresem

Ostatnie dni przed Kongresem Zjednoczonym polskich partii robotniczych cechowała najbardziej intensywna praca.

Z całego kraju napływają do Warszawy meldunki o wypełnieniu zobowiązań przyjętych w związku z Kongresem.

Oto niektóre z raportów:

W dniu 9 bm. o godz. 14 koksownia „Victoria” jako druga po „Białym Kamieniu” koksownia walczyńska, osiągnęła wykonanie planu roboczego. Następnego dnia, zgodnie z powziętym zobowiązaniem przedkongresowym wykonała plan w koksie i produktach węglapochodnych koksownia „Mieszko”.

W 10 państwowych majątkach rolnych na terenie woj. krakowskiego w ramach „Czynu Przedkongresowego” urządzono i otwarto świetlice i zaopatrzone je w czasopiisma i sprzęt rozrywkowy.

Dnia 11 bm. załoga fabryki „Zieleniewski” wykonała w ramach zobowiązań przedkongresowych tonażowy plan produkcji na rok 1948. Jedną z ostatnich wyprodukowanych i oddanych do użytku maszyn, była sprężarka dla fabryki penicyliny.

Państwowe Zakłady Wyróbów Drzewnych dla Przemysłu Włókienniczego na Dolnym Śląsku osiągnęły w dniu 8 bm. 118 proc. planu produkcji rocznej. Nadwyżka wynosi ponad pół miliona szpul różnego rodzaju.

Robotnicy Gdańskiego Urzędu Morskiego wykonali instalację elektryczną terenu, pozostającego w administracji GUM, zakończyli remont dźwigów i zbudowali szalupę, wykonując swe zobowiązania w 100 proc. Warsztaty GUM-u zakończyły remonty łodzi, przeznaczonych dla Portowej Straży Pożarnej i służby pilotowej. Ponadto dla pracowników GUM-u odremontowano ok. 60 mieszkań.

Roczny plan przeładunków w porcie szczecińskim wykonano na 4 dni przed ustalonym w zobowiązaniu terminem.

W pow. pyrzyckim, woj. szczecińskiego, rolnicy zaożali 270 ha odlogów, gromada Kleszczy na zlikwidowała 40 ha odlogów, obsiewając je wspólnymi siłami oraz przemaszując 50 proc. pól na cele kulturalno-oświatowe. Rolnicy gromady Warszewo zaożali bezpłatnie swoimi końmi pola rolników nie posiadających żadnej siły pociągowej.

Rolnicy z powiatu Biała Podlaska uregulowali w 100 proc. należności z tytułu podatku gruntowego i FOR.

Powiatowy Referat Odbudowy w Krasnymstawie wykonał przed terminem państwowy plan inwestycyjny, obejmujący odbudowę 50 zagrod wiejskich oraz odbudowę i wyremontował 18 różnych obiektów budowlanych.

Wydział Powiatowy w Siedlcach wykonał zobowiązania przedkongresowe oddając do użytku ok. 10 km. dróg państwowych, samorządowych i gruntowych, 2 mosty żelbetonowe oraz szereg mostów drewnianych.

800.000 robotników w czynie przedkongresowym

Plan produkcji na rok 1948 będzie wykonany w 110 proc.

W związku z napływającymi z całego kraju meldunkami o wykonaniu zobowiązań przedkongresowych, wicemin. Szyr udzielił wywiadu, w którym scharakteryzował znaczenie tej wspaniałej akcji dla odbudowy kraju.

Według niepełnych danych HASŁO KOPALNI „ZABRZE-WSCHÓD” PODJĘŁO W PRZEMYSLE MPiH 921 ZAKŁADÓW OBEJMUJĄCYCH 800 TYSIĘCY ROBOTNIKÓW I PRACOWNIKÓW UMYŚLOWYCH.

31 października przemysł naftowy wykonał plan według wartości produkcji. 5 listopada przemysł chemiczny i mineralny. 10 listopada spożywczy. 15 listopada tłuszczowy, drzewny, odzieżowy. 18 listopada hutniczy i włókienniczy. 23 listopada skórny. 24 listopada elektrotechniczny. 26 listopada metalowy. 27 listopada papierniczy. 1 bm. konserwowy, 4 bm. fermentacyjny, 6 bm. cukrowniczy i graficzny.

Istnieją wszystkie przesłanki dla osiągnięcia 110 proc. planu, a więc dla ponadplanowej produkcji RZĘDU MI-

LIARDA 200 MIL. ZŁ. PRZEDWOJENNYCH, i dla przewyższenia produkcji 1947 roku o prawie 30 proc.

Znaczenie Czynu Kongresowego jest jednak o wiele większe i głębsze.

PO PIERWSZE: w ramach tej kampanii nastąpiło przejście od współzawodnictwa między - jednostkowego, do współzawodnictwa między - zespołowego.

PO DRUGIE — nastąpiło zbliżenie pomiędzy personelem technicznym i administracyjnym, a robotnikami.

PO TRZECIE: wzbogaciła się treść współzawodnictwa, obejmująca takie punkty, jak budowa i remont mieszkań, świetlic, żłobków, przedszkoli, burs, dróg do osiedli oraz walka z marnotrawstwem o lepszą organizację transportu wewnątrz fabrycznego i kopalnianego, o lepszą jakość produkcji, o wyższą dyscyplinę pracy.

PO CZWARTE: wzrosła rola członków partii, którzy w realizacji Czynu Kongresowego stanęli na czele mas bezpartyjnych, z drugiej strony wyłonili się nowi i piękni aktywi bezpartyjni.

PO PIĄTE: osiągnięcia i usprawnienia organizacyjne będące rezultatem „Czynu Kongresowego” zostaną utrzymane i pogłębiane, staną się nie tylko świadectwem okresowego wysiłku, ale solidną bazą dla walki o przekroczenie planu 3-letniego, o przygotowanie 6-letniego planu budowy podstaw socjalizmu w Polsce.

„Dzięki „Czynowi Kongresowemu” — stwierdza wicemin. Szyr — wykonanie planów za r. 1948 zostało znacznie ułatwione, a cały wysiłek klasy robotniczej koncentruje się na osiągnięciu jak największej ilości ponadplanowej produkcji.

Robotnicy wielu zakładów przełamują uprzedzenia personelu technicznego, wykazując, że w obliczeniach „obiektywnych” możliwości produkcyjnych nie uwzględniono tego potężnego czynnika produkcji, jakim jest ŚWIADOMOŚĆ KLASY ROBOTNICZEJ i zespołowe współzawodnictwo pracy.

Kopalnia — „Zabrze-Wschód” wykonała zobowiązanie na 2 dni przed terminem. Produkcja dzienna wzrosła z 5710 ton do 8416 ton w dniu 28 listopada.

PWZ Azotowych w Chorzowie wykonały zobowiązanie na 10 dni przed terminem. Kopalnia „Bierut” na 10 dni przed terminem. PZZB Nr 3 na 2 dni przed terminem.

Robotnicy zacieśniają współpracę z wsią

Warszawa. — W ramach akcji opiekuńczej nad wiejskimi ośrodkami maszynowymi dwie ekipy robotnicze z fabryki „Stowarzyszenie Mechaników” i elektrowni w Pruszkowie wyjechały w dniu 12 bm. do ośrodków maszynowych w Serocku i Pułtusku, którymi się opiekują.

Robotnicy fabryki „Stowarzyszenie Mechaników” obezbrnęli maszyny i narzędzia ośrodka maszynowego w Serocku i udzieliwszy szeregu rad fachowych zabrali do reperacji w swoim zakładzie pracy dwa akumulatortory traktorowe. Ekipa fabryki „Stowarzyszenie Mechaników” zobowiązała się ponadto w okresie zimy przeprowadzić kapitalny remont siewników i naprawić uszkodzenia 2 traktorów ośrodka.

Radę załogową obydwu pruszkowskich zakładów pracy podjęły uchwałę pomocy wiejskim ośrodkom maszynowym w rocznicę ustawy o reformie rolnej w dniu 6 września roku bieżącego.

W myśl podjętych uchwał obydwie zakłady zorganizowały na swoim terenie brygady pomocy technicznej wiejskim ośrodkom maszynowym.

Ekipy robotnicze zapoznały się z patronowanymi ośrodkami jeszcze we wrześniu roku bież. Załoga elektrowni w Pruszkowie zabrala do reperacji z ośrodka maszynowego w Pułtusku silnik spalinowy oraz pompe wodną do traktora. W ciągu miesiąca robotnicy elektrowni pruszkowskiej przeprowadzili kapitalny remont zabranej maszyny i przy pomocy załogi „Stowarzyszenia Mechaników” wykonali dwa tryby do młocarni. Przeprowadzona reperacja i wykonane tryby przed stawiają wartość ok. 200 tys. zł.

Pełna stabilizacja budżetu w r. 1949

Wyniki Planu Inwestycyjnego i Planu Gospodarczego

W dniu 11 b. m. odbyło się posiedzenie Rady Ministrów, na którym po referacie ministra Skarbu Dąbrowskiego, przyjęty został projekt ustawy skarbowej na rok 1949.

Budżet przyszłoroczny zbudowany na zasadzie pełnej stabilizacji cen i plac, jest całkowicie zrównoważony.

Ustawę skarbową zostały po raz pierwszy objęte wydatki inwestycyjne i administracyjne całego państwa, przy czym system finansowania inwestycji odbywać się będzie nie w drodze kredytów, lecz prawie wyłącznie w drodze dotacji. Ustawa wprowadza ścisłą gospodarkę kredytami, etatami i dochodami, ustala zasady gospodarki finansowej przedsiębiorstw państwowych i wyposaża ministra Skarbu w niezbędne środki kontroli budżetowej.

Budżet administracyjny na rok 1949 przy zachowaniu pełnej dyscypliny finansowej i reżimu maksymalnych oszczędności w wydatkach rzeczowych i osobowych, przewiduje dalszy wzrost wydatków na oświatę i powszechną służbę zdrowia.

Następnie Rada Ministrów przyjęła sprawozdanie z wykonania Narodowego Planu Gospodarczego za r. 1947 oraz projekt budżetu i planu inwestycyjnego na r. 1949, przedstawiony przez prezesa CUP, dr. T. Dietricha.

WYKONANIE PLANU GOSPODARCZEGO

Ustawa o planie odbudowy gospodarczej z r. 1946 postawiła jako zasadnicze zadanie planu 3-letniego podwyższenie stopy życiowej mas pracujących, co wymagało przede wszystkim odbudowy aparatu produkcyjnego. Poważne trudności, jakie wyloniły się na początku 1947 roku zdawały się zagrażać wykonaniu planu. Była to ostra zima, latem susza oraz inne trudności obiektywne. W tej sytuacji z pomocą Polsce przyszedł Związek Radziecki w postaci pożyczki, poważnych dostaw zboża i innych niezbędnych artykułów oraz surowców. Dzięki temu plan gospodarczy na r. 1947 nie tylko został wykonany, lecz w dziale przemysłu państwowego wykonano go w 105 proc., w rolnictwie wyniki gospodarcze znacznie przekroczyły osiągnięcia roku poprzedniego — na uwagę zasługują likwidacja 3.460 tys. ha odlogów; przekroczone plany w komunikacji i łączności, w odbudowie portów, w rozwoju sieci handlu pań-

stwowego, dokonano reformy spółdzielczości i wciągnięto ją do prac nad wykonaniem planu. Obrót Polski w handlu z zagranicą podwoiły się; gospodarka finansowa zapewniła pełną równowagę budżetu, pokrycie planu inwestycyjnego, likwidację zadłużenia skarbu państwa w Banku Polskim oraz całkowitą stabilizację waluty.

PLAN INWESTYCYJNY

na rok 1949 wchodzący do ogólnego budżetu państwa zamyka się sumą 290 miliardów w środkach limitowanych, z czego 284 miliardy przypada na gospodarstwo uspołecznione, a 6 miliardów na gospodarstwo drobnotowarowe.

Główne kierunki uderzeniowe planu inwestycyjnego w r. 1949 skierowane są na przemysł, górnictwo i rozwój rzemiosła — 46 proc. wzrostu, obrót towarowy — 32 proc. wzrostu, rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo, — 28 proc. wzrostu, oświata, kultura, zdrowie i opieka społeczna — 37 proc. wzrostu i ogólne urządzenia użyteczności publicznej — 60 proc. wzrostu.

Przyszłoroczny plan inwestycyjny daje również jasny pogląd na inwestycje samorządowe, które wchodzą do budżetu państwowego z kwotą 22 miliardów zł.

Ponadto Rada Ministrów przyjęła szereg innych projektów ustaw, jak również powzięła uchwały w bieżących sprawach politycznych i państwowych.

Polsko-argentyńska umowa handlowa

W tych dniach został podpisany polsko-argentyński układ handlowy na okres trzech lat, który stanowi nowe ogniwo w łańcuchu rozwoju stosunków gospodarczych Polski z zagranicą.

Przedstawiciel PAP-u uzyskał wywiad na ten temat z wiceministrem przemysłu i handlu E. Szyrem, który ocenił znaczenie układu handlowego z Argentyną.

— Argentyna i Polska zawarły 3-letni układ handlowy. Jest to fakt o dużym znaczeniu dla szybkiego rozwoju wymiany towarowej między tymi krajami.

Polska może ofiarować rosnące ilości węgla, papieru, cementu, wyrobów metalowych i innych produktów swego przemysłu. Argentyna może liczyć na rosnący zbyt w Polsce swych podstawowych towarów eksportowych: skór, garbnika que becho, wełny, tłuszczów technicznych i innych surowców i półfabrykatów, a także artykułów przemysłowych — w miarę rozwoju uprzemysłowienia tego bogatego kraju.

Rozrachunek clearingowo - towarowy, przedstawia duże udogodnienia dla szybkiej realizacji obrotów handlowych. Ta

ności posługiwania się coraz trudniejszą drogą uwalniają się oba kraje od konieczności do uzyskania t. zw. wolnymi dewizami, szczególnie dolarami i rozszerzają swój handel zagraniczny w oparciu o realne i dostępne środki płatnicze, jakimi są towary produkowane w każdym z tych krajów.

Jeszcze przed zawarciem układu, w początkach grudnia, zawinał do portu argentyńskiego statek „San George”, wiozący polski węgla, jako pierwszy z licznych transportów, które przewidziane są nowym układem.

Rozwój stosunków polsko - argentyńskich interesuje w dużym stopniu żeglugę morską obu krajów i umożliwi w przyszłości organizację stałych linii żeglugo-

wych dla realizacji różnych obrotów i ułatwi rozwój stosunków handlowych z innymi państwami zamorskimi.

Obok już zawartego układu polsko-argentyńskiego przewidujemy nawiązanie stałych stosunków handlowych z Brazylią i innymi państwami Ameryki Południowej i to w możliwie najkrótszym terminie.

Nasz handel zamorski musi wykazać większą śmiałość i inicjatywę. Istnieją duże możliwości zawarcia układów handlowych także z Egiptem, Indiami, Pakistanem i Iranem.

Wbrew wszelkim próbom dyskryminacji gospodarczej i hamowania swobodnej wymiany międzynarodowej, rośnie i rozwija się nasz eksport, ogarniając swym zasięgiem najdalej rynki zbytu, rozszerza się i wzbogaca nasz import służący potrzebom rozbudowy i przebudowy polskiej gospodarki narodowej.

Wspólne uchwały II zjazdu PPR i XXVIII Kongresu PPS

Uchwały stwierdzają, iż w wyniku doświadczeń, zdobytych przez polską klasę robotniczą w bohaterskich walkach, prowadzonych na czele mas pracujących o wyzwolenie społeczne i narodowe, w wyniku doświadczeń, zdobytych w walkach z caratem, z rządami pruskimi i austriackimi, w zaciętych walkach z wyzyskiem i dyktaturą kapitalistyczną, w walkach z rodzimym faszyzmem i najazdem hitlerowskim;

dzięki walce, prowadzonej na przestrzeni dziesięcioleci o braterstwo broni z rosyjskim ruchem rewolucyjnym, o przyswojenie sobie doświadczeń wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Listopadowej oraz heroicznego budownictwa socjalistycznego w Związku Radzieckim;

dzięki wyrugowaniu agentury piśsudczyzny i rozbięciu podstaw ideologii reformistycznej i nacjonalistycznej, którą w interesie burżuazji prawica PPS wpałała masom pracującym, powodując rozłam w ruchu robotniczym;

dzięki uwolnieniu się rewolucyjnego nurtu ruchu robotniczego od błędnych koncepcji luksemburgistowskich i przewyżczeniu tendencji sekciarskich;

dzięki wytrwałej realizacji idei jednolitego frontu klasy robotniczej, głoszonej i wcielanej w czyn przez działaczy SDKP i L, KPP, PPR i lewicowych działaczy PPS i RPPS, idei, realizowanej przez masy robotnicze w ogniu bohaterskich zmagania z wrogiem klasowym;

dzięki zdobyciu władzy przez masy ludowe z klasą robotniczą na czele i obaleniu panowania kapitalizmu, co stało się możliwe przede wszystkim w wyniku rozgromienia hitlerizmu przez bohaterską Armię Czerwoną;

II zjazd Polskiej Partii Robotniczej i XXVIII Kongres Polskiej Partii Socjalistycznej powzięty dnia 14 grudnia 1948 r. jednogłośnie uchwały tej samej treści.

dzięki jedności działania klasy robotniczej i dzięki sprawowaniu przez nią przodującej roli w dziele rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego kraju, w walce z siłami reakcyjnymi, antydemokratycznymi i antynarodowymi, dzięki kierowniczej roli klasy robotniczej w marszu Polski Odrodzonej ku Socjalizmowi;

dzięki świadomości, że jedność organizacyjna, polityczna i ideologiczna klasy robotniczej uwielokrotni jej siły, siły państwa i narodu;

dzięki zwycięstwu leninowskiej Idei sojuszu robotniczo - chłopskiego, który stał się podstawą zwycięstw demokracji ludowej w Polsce;

dzięki konsolidacji polskiego ruchu robotniczego na gruncie marksizmu - leninizmu, ideologii wypróbowanej w ogniu walk międzynarodowych sił postępu i pokoju przeciwko reakcji i imperializmowi, w zwycięskim budownictwie Socjalizmu w Związku Radzieckim, w rozwoju krajów demokracji ludowej ku socjalizmowi —

DOJRZAŁY WARUNKI ORGANICZNEGO ZJEDNOCZENIA POLSKIEGO RUCHU ROBOTNICZEGO.

Wierni idei proletariackiego Internacjonalizmu, wierni najlepszym tradycjom walk szeregu pokoleń działaczy rewolucyjnych, wierni pamięci tych, którzy oddali swe życie w walce o wyzwolenie człowieka pracy z wyzysku kapitalistycznego i ucisku imperialistycznego, tych, którzy polegali w walce w mieście i na wsi, na stokach Cytadeli, w więzieniach i obozach, na wszystkich bojowych posterunkach walki z faszyzmem, tych, którzy ginęli z rąk bandyckiego podziemia reakcyjnego w Polsce Odrodzonej,

wcielając w życie ich najpiękniejsze ideały, ich najgorętsze pragnienia jedności i zwycięstwa klasy robotniczej — zbudowania Polski Socjalistycznej, w przekonaniu, że zjednoczenie polityczne klasy robotniczej zrodzi nowe, ogromne siły twórcze robotników, chłopów i inteligencji, że przyczyni się do wzrostu dobrobytu mas pracujących, do umocnienia niepodległości i suwerenności naszego państwa, że przyspieszy nasz marsz do socjalizmu —

II zjazd Polskiej Partii Robotniczej — uroczystie postanawia dokonać zjednoczenia z Polską Partią Socjalistyczną i utworzyć Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą — partię polskiej klasy robotniczej, partię przodującą narodowi polskiemu w zwycięskim marszu do socjalizmu.

XXVIII Kongres PPS — uroczystie postanawia dokonać zjednoczenia z Polską Partią Robotniczą i utworzyć Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą — partię polskiej klasy robotniczej, partię przodującą narodowi polskiemu w zwycięskim marszu do socjalizmu.

Polska Kultura na drodze do socjalizmu

Dzień Zjednoczenia Polskiej Klasy Robotniczej stanowi datę historyczną: zapoczątkowanie etapu rozwojowego Polski ku socjalizmowi. — Dzień ten można ocenić z różnych aspektów. Dla naukowców, pisarzy, artystów będzie to fakt wielkiego przełomu. Pytanie postawione przez Gorkiego w niewygodnym przemówieniu na pierwszym Kongresie Pokoju:

„Z kim powinni iść w przyszłości twórcy kultury: z ludźmi, którzy eksploatują ich siłę twórczą, już cierpią na jej przesyt, już mają to wszystko, co mogą dać zdobywcy kultury materialnej, już od dawna nie odczuwają konieczności rozwoju kultury duchowej i zaczynają nawet wpływać na ograniczenie jej rozwoju?

Czy też powinni iść z nową klasą, którą historia wysuwa na pierwsze miejsce i która już w kraju liczącym 163 miliony ludności ujęła władzę w swe ręce?.. znalazło swą jasną odpowiedź u wielu intelektualistów i twórców. — Włodzimierz Sokorski w swym głębokim artykule w „Odrodzeniu” jasno formuluje drogę sztuki w okresie wielkich przemian społecznych:

„Sztuka naszej epoki musi w pierwszym rzędzie przewyciężyć dominujący kierunek epoki schyłkowej, musi być w pewnej mierze jej przeciwieństwem — i w pewnej mierze również — przeciwieństwem historycznym i artystycznym, tak w treści jak i w formie. Musi być dialektycznym rozwiązaniem przeciwieństwa walki i zaprzeczeniem mistycyzmu i czystej abstrakcji formy, a więc musi być z is'oty swojej i z formy sztuką realistyczną.

„Nowa sztuka rozwijać się będzie niewątpliwie w kierunku świadomego programowego, zgodnym z tendencją rozwojową procesów społecznych, reprezentowanych dzisiaj przez drogę historyczną klasy robotniczej. Nie będzie to proces ani mechaniczny, ani narzucony — ale zupełnie organicznie, stopniowo wyplwający z przemian społecznych i gospodarczych.

W przeddzień Zjednoczenia w artykule swym w „Kuznicy” Nr 51 „Jednoczy się siła jednocząca”. Paweł Hoffman określa zadania klasy robotniczej w dziedzinie kultury:

„Misją kulturalną ruchu robotniczego — a zarazem jego misją moralną — polega przede wszystkim na tym, że wyzwalać siebie i wyzwalać społeczeństwo, przewyciężając wyrosła z klasowych antagonizmów, zastarzała i usank-

Walka z wyzyskiem w rzemiośle

Warszawa. — Rozpoczęta trzy tygodnie temu przez ZMP akcja kontroli warunków pracy młodzieży rzemieślniczej w drobnych warsztatach i zakładach prywatnych, wykazała, że niektórzy właściciele zakładów rzemieślniczych nie przestrzegają warunków umowy z uczniami i praktykantami, wyszukują młodych pracowników i zmuszają do pracy w warunkach anty-sanitarnych.

W związku z tym w dniu 12 bm. w sali koncertowej przy Al. Wyzwolenia odbył się wiec młodzieży rzemieślniczej pod hasłem walki o zniesienie wyzysku wśród rzemiosła polskiego.

cjonowaną przez filozofię wyzysku przeciwstawność społecznych funkcji materialnych i duchowych, zwierając rozwarze od wieków nożyc między kulturą produkcji materialnej a kulturą produkcji duchowej, t. zn. między zadaniami „pospółstwa” a zadaniami „elit” — socjalistyczny proletariacki pozwała czło-wiekowi odnaleźć samego siebie jako jedność materialno-duchową. To przewyżczenie człowieka samemu sobie, to zjednoczenie osobowości ludzkiej poprzez zjednoczenie społeczeństwa wybawionego od podziału na klasy, ów czyn moralny dokonany czynem materialnym — czy nie w tym zawiera się najistotniejsza, ogólnoludzka treść marksizmu jako klasowej ideologii „rewolucyjnego proletariatu”? Czy aby nie dlatego marksistowski materializm jest tak niemły wszystkim, którzy pragną uwiecznić władzę materii jako swoją klasową władzę nad człowiekiem i za nic nie chcą dopuścić do tego, żeby człowiek, poznawszy materię, zapanował nad nią?

Jakoż cały postęp kulturalny ludzkości, cała walka o kulturę prowadzona w naszych czasach przez marksizm znajduje wyraz w ludzkich dążeniach do zdobycia władzy nad światem materialnym przez poznanie go, wykrycie i zrozumienie rządzących nim praw konieczności oraz wykorzystanie ich przez człowieka dla człowieka.

Zjednoczenie klasy robotniczej w Polsce wpłynęło w sposób decydujący na upowszechnienie i podniesienie poziomu kultury w Polsce. Mówi o tym Seweryn Pollak w artykule „Siła Rewolucji Kulturalnej” — „Kuznica” Nr 51:

„Przeście od jednolitego frontu partii robotniczych do jedności organicznej nie tylko wzmocnił autorytet Zjednoczonej Partii w klasie robotniczej, nie tylko pogłębił jej wpływ ideologiczny, lecz również przyczynił się do poważnego wzmocnienia siły oddziaływania idei socjalistycznej. Wpływając bezpośrednio na wzmocnienie procesu konsolidacji w całym obozie demokratycznym, na przyspieszenie procesu zjednoczenia stronnictw ludowych, zjednoczenie partii robotniczych przyczyniło się również do przyspieszenia procesu przechodzenia do bezklasowego społeczeństwa socjalistycznego. Proces ten możliwy jest jedynie łącznie z równoległym biegnącym procesem podniesienia poziomu kulturalnego mas. W oparciu o bardzo złożone zagadnienia ekonomiczne, które tu siłą rzeczy pomijam, Zjednoczona Partia robotnicza, realizując idee socjalizmu w Polsce, systematycznie wychowując masy pracujące w duchu ideologii marksizmu - leninizmu, pobudzając ich ambicje twórcze, tym samym wpłynęło jednocześnie na podniesienie ich poziomu kulturalnego.

W tym właśnie sensie brzmi teza Bolesława Bieruta, że równoległe ze wzrostem siły gospodarczej kraju postępuje wzrost kultury: oświaty, nauki, literatury, sztuki. „Zjednoczona Partia w sojuszu z inteligencją pracującą — pisze Bierut — czynić będzie wysiłki dla podniesienia poziomu i wzmocnienia tempa życia kulturalnego mas ludowych oraz oparcia twórczości kulturalnej na właściwych podstawach ideologicznych.”

W Związku Radzieckim proces niwelacji różnic kulturalnych między wsią a miastem,

proces olbrzymiego podniesienia ogólnego stanu kulturalnego odbywał się i odbywa łącznie z procesami jednoczenia mas ludowych i mas robotniczych na drodze realizowania ustroju socjalistycznego. Podnoszenie poziomu ekonomicznego wraz ze stałym wzrostem świadomości społecznej i poziomu kultury wpłynęło na to, że w procesie rozwoju społeczeństwa bezklasowego masy pracujące dokonały rzeczywistej rewolucji kulturalnej. Przykład Związku Radzieckiego najbardziej pokazuje, jak masy ludowe w warunkach swobodnego rozwoju wszystkich swych twórczych sił, odrobiwszy wiekowe zaniedbania kulturalne, potrafiły wznieść się na niebywały poziom ogólnej aktywności kulturalnej. Stało się to dzięki ustawicznemu pobudzaniu twórczych sił narodu radzieckiego, gdy zostały stworzone warunki do „wciągnięcia istotnej większości pracujących na arenę takiej pracy, gdzie zdolają się wykazać, rozwinąć swe zdolności, odkryć talenty, których wśród ludu jest nieprzebrane mnóstwo, a które kapitalizm przyniósł, ukłaskał, dawał tysiącami i milionami” (Lenin, t. XXII, str. 160 wyd. ros.).

Pobudzanie ambicji do awansu kulturalnego najszerszych mas przy jednoczesnym stworzeniu szeroko rozpostartej sieci szkół doprowadziło z biegiem czasu do likwidacji analfabetyzmu w ZSRR. Chłopi radzieccy otrzymali możliwość korzystania z bibliotek kolchozowych, które w roku 1940 osiągnęły liczbę 69 tysięcy. Wszelkimi środkami oddziaływania moralnego, rozbudzaniem świadomości społecznej osiągnięto w Związku Radzieckim ten stan ogólnej kultury, przy którym możliwa się stała realizacja przytoczonych tu słów Lenina — wyławianie i odpowiednie kształcenie talentów kryjących się w masach ludowych.

Mówił Gorki na Zjeździe Pisarzy Radzieckich w sierpniu 1934 roku:

„W naszym kraju postawiono jako cel równomierne wychowanie kulturalne wszystkich jednostek, równomierne zaznajomienie wszystkich z wynikami i osiągnięciami pracy, w dążeniu do zamiany pracy ludzkiej w sztukę kierowaną siłami natury... U nas, w Związku Socjalistycznych Republik Rad, nie powinno być, nie może być ludzi zubożonych. Każdy obywatel ma jak najszerszą możliwość rozwoju swych uzdolnień, talentów. Od jednostki wymaga się jednego tylko: aby była uczciwa w swym stosunku do bohaterskiej pracy społeczeństwa bezklasowego.”

W dalszym ciągu wyżej cytowanej mowy Gorki stwierdza, że pod dobroczynnym wpływem tej samej idei, łączącej cały rozdrobniony przez kapitalizm świat ludzi pracy, żyją i rozwijają się w równym stopniu wszystkie narody Związku Radzieckiego, wszystkie połączone braterstwem republiki.

Toteż obecnie, w chwili gdy jedność klasy robotniczej w Polsce staje się faktem dokonanym, wzór państwa radzieckiego w tworzeniu dóbr kulturalnych w oparciu o jedność mas pracujących staje się dla nas szczególnie ważny i żywy. Tam możemy szukać przykładów w naszej zapoczątkowanej dopiero walce o rozszerzenie i podniesienie poziomu kulturalnego w Polsce, w budowie nowej socjalistycznej kultury.”

Wspólna rezolucja polskich organizacji społecznych

WARSZAWA. (PAP). — Plenum Głównej Komisji Koordynacyjnej Organizacji powzięło rezolucję następującej treści:

Zebrał na posiedzeniu plenarnym Głównej Komisji Koordynacyjnej przedstawiciele Związków: Ligi Kobiet, Ligi Lotniczej, Ligi Morskiej, Polskiego Czerwonego Krzyża, Polskiego Związku Zachodniego, Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza, Związku Pracowników z Faszyzmem, Polskiego Związku b. Więźniów Politycznych i Związku Inwalidów Wojennych R. P., doceniając w pełni doniosłe znaczenie przesyłanego momentu historycznego, wita ją z radością Kongres Zjednoczeniowy Partii Robotniczych.

Organizacje społeczne zdają sobie sprawę z tego, że zjednoczenie partii robotniczych na gruncie marksizmu - leninizmu jest nie tylko sprawą wewnętrzną tych partii, ale ma doniosłe znaczenie dla całej klasy robotniczej, wszystkich ludzi pracy w Polsce, dla całego narodu.

Polski rewolucyjny ruch robotniczy wysunął i zrealizował jedynie słuszną koncepcję walki zbrojnej z okupantem hitlerowskim w oparciu o sojusz i przyjaźń ze Związkiem Radzieckim, którego wkład zdecydował o naszej niepodległości. Dzięki zwycięstwu klasy robotniczej miejsce Polski jest w obozie antyimperialistycznym u boku Związku Radzieckiego — chorążego walki o wolność narodów, postępu i pokoju.

Klasa robotnicza zdecydowała o tym, że przemysł w Polsce został unarodowiony i że pracę wydatniej, niż przed wojną.

Dlatego też wielokrotne pomnożenie sił, jakie da klasie robotniczej zjednoczenie, jest sprawą radozną, oznacza wzrost roli i znaczenia ludu pracującego w życiu państwowym i społecznym, jest wielkim osiągnięciem całego narodu, wzmocnieniem sił demokratycznych Polski i świata.

Organizacje społeczne przed wrześniem służyły sanacji dla wytworzenia presji i terroru wobec wszelkich objawów opozycji, dla prób wprzęgnięcia społeczeństwa w rydwan faszystowskiej polityki. Organizacje społeczne służyły sanacji dla tworzenia pozorów oparcia w społeczeństwie i najbardziej wydajnego manewrowania nielicznymi grupami swoich zwolenników, dla rozładowywania niewygodnych sanacji nastrojów społeczeństwa, dla wychowywania mas w duchu faszystowskim. Jeśli sanacji udało się w ten sposób wykorzystywać organizacje społeczne wbrew woli i rzeczywistym interesom wielu członków ich członków, to tylko dlatego, że klasa robotnicza była rozbita, że u władzy byli obszarnicy i kapitaliści.

Demokratyczne organizacje społeczne Odrodzonej Polski są najsilniej związane z klasą robotniczą i masami ludowymi. Dążenia mas pracujących, którym przewodzić będzie Zjednoczona Partia Klasy Robotniczej, są dążeniami organizacji społecznych. Dlatego też w uroczystej chwili zjednoczenia klasy robotniczej w Polsce przedstawiciele organizacji społecznych, zgromadzeni w Głównej Komisji Koordynacyjnej Organizacji Społecznych oświadczają w imieniu wielomilionowych rzesz członków swych organizacji — że budować będą pod przewodnictwem klasy robotniczej ustrój sprawiedliwości społecznej.

ZJEDNOCZENIE PARTII ROBOTNICZYCH — TO DROGA DO DOBROBYTU MAS LUDOWYCH!

ZJEDNOCZENIE PARTII ROBOTNICZYCH PRZYSPIESZY NASZ MARSZ DO SOCJALIZMU!

SOCJALIZM TO NAJTRWAŁSZY FUNDAMENT NIEPODLEGŁOŚCI POLSKII!
NIECH ŻYJE KONGRES JEDNOŚCI KLASY ROBOTNICZEJ!

Zjednoczenie klasy robotniczej przyspiesza marsz Polski ku socjalizmowi

Wiadomości z KRAJU

Dorobek rolników żydowskich w woj. szczecińskim

SZCZECIN (ZAP). — W żydowskiej spółdzielni rolniczej w Kani pow. starogardzkiego odbyła się uroczystość zakończenia prac polnych, połączone z podsumowaniem dotychczasowych osiągnięć na odcinku spółdzielczo-rolniczym spółdzielni produkcyjnych „Wspólny Siew” w Kani oraz „Plug i Siem” we Wstowie, pow. szczecińskiego.

Spółdzielnia w Kani zorganizowana w 1947 r. posiada poważne osiągnięcia. W ciągu roku zdołano zagospodarować 440 ha ziemi, zakupiono no inwentarz żywy i martwy. Spółdzielnia we Wstowie, istniejąca od wiosny br. zagospodarowała już 200 ha.

W czasie uroczystości odbyło się wręczenie dyplomów 16 przodownikom pracy, z których szczególnie wyróżnili się traktorzyści: Czesner Józef i Krzemiak Marian, którzy osiągnęli 138 proc. normy oraz Wajsberg Józef i Lemkiewicz Izak (127 proc. normy).

Obydzielni spółdzielni zadeklarowały się na dzień Zjednoczenia Partii Robotniczych wykonać 150 ha orki, zorganizować przedszkola i świetlice, uruchomić gorzelnię oraz pracę kulturalno-oświatową.

12 rocznica Konstytucji Stalinowskiej

ŁÓDŹ (ZAP). — W nowo odremontowanym lokalu Wydziału Młodzieżowego WKZ w Łodzi, odbyła się akademicka poświęcona 12 rocznicy Konstytucji Stalinowskiej.

Po zagajeniu akademii przez ob. Plockiera, odegraniu hymnu państwowego i Międzynarodówki, wybrano prezydium. Z kolei głos zabrał przedstawiciel ZMP ob. Kozłowski, który wygłosił referat o znaczeniu Konstytucji Stalinowskiej.

Akademii zakończono bogatą częścią artystyczną. W lokalu Klubu Ludowego w Łodzi, staraniem Koła Tow. Przyjaźni Polsko - Radzieckiej przy spółdzielni „Dom Modelowy” odbyła się akademicka, poświęcona 12 rocznicy Konstytucji Stalinowskiej.

W przedmiocie oprócz przedstawicieli spółdzielni zasiadli również delegaci Zarządu Gł. Tow. Przyjaźni Polsko - Radzieckiej. Referat o Konstytucji Stalinowskiej wygłosił sierżant Mały. Po akademii wyświetlono film o rewolucji francuskiej pt. „Marsylianka”.

Z Sądu Społecznego przy CKZP

WARSZAWA (ZAP). — Sąd Społeczny przy CKZP rozpatrywał ostatnio sprawę Henryka Gnata vel Dobrowolskiego, b. kapo obozu w Skarżysku, oskarżonego o znęcanie się nad współrodakami. W toku przewodu sądowego stwierdzono, że oskarżony Henryk Gnat, pełniąc obowiązki blokowego w obozie w Skarżysku-Kamiennej odznaczał się niezwykłym okrucieństwem w traktowaniu współwięźniów — Żydów, bił i torturował kobiety i starców.

Liczni świadkowie oskarżenia, którzy na własnej skórze doświadczyli okrucieństwa wyrodku, w całej rozciągłości potwierdzili za rzucane mu przestępstwa.

Sąd zastosował wobec oskarżonego najwyższy wymiar kary: Henryk Gnat skazany został na dożywotnie wykluczenie ze społeczeństwa żydowskiego.

Niezależnie od tego sprawa jego została skierowana do Sądu Okręgowego.

Kto zna tych hitlerowskich zbrodniarzy?

Kto zna przestępczą działalność Aleksandra Sienki, s. Michała, ur. 16.VI. 1923 r. w Baranowiczach, strażnika obozu koncentracyjnego w Koldyżynie i Araboszeźnie, pow. Baranowicz, w latach 1941—1944 — zechce zawiadomić o tym prokuratora Sądu Okręgowego w Opolu, który przeciwko Sience prowadzi śledztwo.

Prokurator Sądu Okręgowego w Katowicach prowadzi dochodzenie przeciwko Wilhelmowi Baumgartenowi, przestępcy wojennemu, przebywającemu obecnie w więzieniu w Baden-Baden we francuskiej strefie okupacyjnej Niemiec i pozostającemu pod zarzutem brania udziału w masowych egzekucjach, dokonywanych przez władze okupacyjne na ludności żydowskiej na Górnym Śląsku.

Wzywa się osoby, posiadające wiadomości w przedmiocie przestępczej działalności podejrzanego, by zgłaszały się niezwłocznie o sobiście lub przez zawiadomienie na piśmie w Prokuraturze Sądu Okręgowego w Katowicach, Plac Wolności Nr 8, I-sze piętro, pokój Nr 10, w celu złożenia zeznań w charakterze świadków.

Akademia Ligi do walki z rasizmem w Bydgoszczy

BYDGOSZCZ. — W sali pomorskiego Domu Sztuki w Bydgoszczy odbyła się akademicka, poświęcona walce z rasizmem. Na akademii przybyli — wojewoda pomorski ob. Kubacki oraz liczni przedstawiciele partii politycznych, związków młodzieżowych, organizacji społecznych itp.

Po zagajeniu przez wiceprezydenta miasta ob. Kozłowskiego, referat na temat walki z rasizmem wygłosił ob. Kołodziejczyk. Prelegent m. in. przytoczył szereg faktów, które świadczą o ucisku, stosowanym wobec ludów kolorowych w USA, Anglii i innych krajach kapitalistycznych.

Z życia żydowskiego w Polsce

Z działalności Towarzystwa Kultury i Sztuki

WROCLAW (ZAP). — 5 grudnia odbyło się we Wrocławiu posiedzenie Woj. Zarządu Towarzystwa Kultury Żydowskiej we Wrocławiu, z udziałem przedstawicieli Zarządu Głównego oraz oddziałów Towarzystwa w większych miastach D. Śląska.

Po referacie sprawozdawczym ob. Lenta, w którym podkreślone zostało, że Towarzystwo znacznie zaktualizowało swoją działalność, szczególnie wśród spółdzielców, przemawiali kolejno działacze kultury żydowskiej z Wrocławia, Wałbrzycha, Dzierżoniowa, Świdnicy, Bielawy i in.

Wszyscy mówcy stwierdzili, że działalność kulturalna na ich terenach znacznie się wzmożła.

Z kolei omówiono sprawę kursów, biblio-

tek, kół dramatycznych, chórów i uniwersytetu ludowego.

Z ramienia Zarządu Głównego głos zabrał dr Sfarid. Wskazał on w swoim przemówieniu, że Towarzystwo, wzmocnione pod względem organizacyjnym, zdołało już rozszerzyć swoje wpływy wśród najszerzych mas ludności żydowskiej. Obecnie przed Towarzystwem stało zadanie pogłębienia swej działalności, dotrzymując jednocześnie kroku, podjętemu przez masę ludową, marszowi do socjalizmu. Nasza działalność — podkreślił dr Sfarid — nie jest żadną pracą reklamową, a koniecznością życiową. Po uchwaleniu szeregu wniosków, zebranie zakończono, po czym dr Sfarid zreferował przed gronem prelegentów sytuację i drogi rozwojowe kultury żydowskiej w dobie obecnej.

WYSTAWA OBJAZDOWA DZIEŁ ŻYDOWSKICH ARTYSTÓW-PLASTYKÓW NA DOLNYM ŚLĄSKU

WARSZAWA (ZAP). — Żydowskie Towarzystwo Krzewienia Sztuk Pięknych przygotowuje wystawę objazdową prac żydowskich artystów-plastyków, pochodzących z Polski. Wystawa ta odebrze się w kilku największych skupiskach żydowskich na Dolnym Śląsku. Będzie ona obejmowała ponad 50 eksponatów — dzieł najpoważniejszych malarzy żydowskich.

SŁYNNY OBRAZ CHAGALLA „ZIELONY ŻYD” W ZBIORACH ŻYDOWSKIEGO TOWARZYSTWA KRZEWIENIA SZTUKI

WARSZAWA (ZAP). — Żydowskie Towarzystwo Krzewienia Sztuki zakupiło znany obraz sławnego malarza Marca Chagalla „Zielony Żyd”. Jest to oryginalny obraz z czasów witebskich, kiedy to artysta opracowywał tematy żydowskie swego rodzinnego miasta Witebska. Obraz ten przedstawia Żyda z żółtą brodą, zgarbionego na tle nagrobków cmentarza żydowskiego. Poza tym na pierwszym planie umieścił artysta stare, żółte kartki z cytatami hebrajskimi.

170 proc. planu wykonała spółdzielnia „Trykot”

WARSZAWA (ZAP). — W ramach czynu przedkongresowego spółdzielnia „Trykot” w Warszawie wzięła na siebie zobowiązanie wzmoc produkcję o 20 proc. oraz obniżyć ceny wyrobów o 8 proc. Zobowiązania te zostały wykonane, 30 października br. spółdzielnia zakończyła wykonanie planu rocznego z nadwyżką 70 proc.

Meldunki o wykonaniu zobowiązań przedkongresowych nadeszły od oddziałów Centrali Gospodarczej „Solidarność” w Łodzi, Chorzowie, Szczecinie.

Pracuje wszystkie oddziały terenowe „Solidarności” oraz spółdzielnie produkcyjne wykonały zobowiązania przedkongresowe przedterminowo i z nadwyżką.

Seria procesów zbrodniarzy hitlerowskich

KRAKÓW. — Przed Krakowskim Sądem Okręgowym wznowiony został proces przeciwko generałowi SS i „Polizei-fuehrerowi” Theobaldowi Thierowi. Wstąpił on w 1935 roku do SS, gdzie zrobił błyskawiczną karierę. W roku 1942 odkomenderowano go na okupowane tereny już w randze generała SS. Był we Lwowie, skąd przeniesiony został do Krakowa.

Oprócz uczestniczenia w przestępczej organizacji SS, brał udział w zbrodniach popełnionych we Lwowie i w Krakowie. Jako szef policji oraz pełnomocnik Komisarza Rzeszy dla umocnienia niemieczyny, Thier układał i wprowadzał w życie plany eksterminacji ludności polskiej i likwidacji ludności żydowskiej, wydawał rozkazy przeprowadzenia pacyfikacji, aresztowań, deportacji i przesiedleń. Nazwisko oskarżonego figurowało zazwyczaj na obwiesz-

zeniach o rozstrzelaniu zakładników. Czując nad skrupulatnym wykonaniem swych rozkazów przez podległe mu jednostki policyjne, Thier przyczynił się do utraty życia wielu tysięcy obywateli polskich.

Przewód sądowy i zeznania świadków całkowicie udowodniły winę oskarżonego. Sąd wydał wyrok skazujący generała SS, Thiera, na karę śmierci, utratę praw na zawsze i konfiskatę mienia.

W umotywowaniu wyroku Sąd podkreślił, że policja niemiecka była instytucją gwałtu i przemocy, nie znającą prawa i pozbawioną wszelkich uczuć ludzkich. Policja ta nastawiona była na zupełne wytypienie ludności w krajach okupowanych. Generał SS, Thier, był jednym z najwyższych dostojników policji niemieckiej i typowym jej reprezentantem.

PROCES ZBRODNIARZY Z FIRMY „HASAG”

W Lipsku toczy się od szeregu dni proces przeciwko b. dyrektorowi i pracownikom niemieckiej firmy „Hasag”, oskarżonym o zabójstwa, dokonywane na robotnikach, umieszczonych w obozie pracy w Kamiennej.

Proces przynosi z każdym dniem rozprawy coraz nowe szczegóły. Obóz w Kamiennej nie był masowy, niemniej jednak było to piekło nie różniące się — jak wykazuje przebieg procesu w Lipsku — od innych ostatecznych obozów koncentracyjnych.

SADYZM OSK. ROSTA

Wprawdzie załoga obozu nie składała się z przedstawicieli SS, niemniej jednak stosowane tu metody zniszczenia nie ustępują w niczym postępowaniu morderców SS. Pod wpływem prowokacyjnych hasel goebbelsowskich skierowanych przeciwko żydom, oskarżeni prześcigali się w okrucieństwach. Na czele stoi dr Rosta, b. dyrektor oślawionego obozu „C”, gdzie z powodu szkodliwych produkcji i niedostatecznej ochrony notowano aż 60 wypadków śmierci na tydzień. Rosta wybierał stale wyczerpanych więźniów skazywanych potem na rozstrzelanie. Jeden ze świadków zeznał, że Rosta rozstrzelał oświadczenie jego kuzynki, gdy 15-letnia córka skazanej prosiła o życie matki, została tak samo przez Rosta rozstrzelana.

Świadek Maks Diamand powiedział na temat dr. Rosta i Krebsa co następuje: „W listopadzie 1943 roku Rosta i Krebs kazali sporządzić sobie listę robotników, którzy — ich zdaniem — słabo przykładali się do pracy. Rosta oświadczył im, że pojadą do Palestyny. Kandydaci zostali wyprowadzeni z sali. W kilka minut później usłyszano szereg strzałów”.

MASOWE ZABÓJSTWA

Świadek Herold opisał scenę katowania mężczyzn i kobiet. Celował pod tym względem oskarżony Seidel. Stale wybierał więźniów i oświadczał im z brutalnym cynizmem: „Będzie z was piękny kawałek mydła”. Oddział wartowniczy odprowadzał następnie tych ludzi na miejsce egzekucji.

Inny świadek przedstawia okrucieństwa, których dopuszczał się „Lager-fuehrer” Wagner. Tak więc Wagner zmusił np. jednego z robotników zbitego poprzednio do krwi, do wejścia w napelnioną kwasem kadz. Krzyżąc z bólu, więzień zmarł w męczarniach. — Kupiec Friedman Saul, który już w r. 1942 przybył do Kamiennej, opisał warunki jakie panowały w obozie na wiosnę 1944 r. Wówczas polecił mu komendant obozu pochować w lesie ciało straconego. Gdy wziął się do roboty, zajęli na miejsce dwa samochody ciężarowe z 40 żydowskimi robotnikami. Robotnicy musieli się rozobrać, spęzdzeni zostali do rowu i tam rozstrzelani. Oskarżeni prześcigali się nawzajem w okrucieństwach. Obecnie, gdy mają ze swych czynów zdać sprawę, cierpią wszyscy naturalnie na zanik pamięci.

DYGNITARZ HITLEROWSKI PRZED SĄDEM

KRAKÓW (ZAP). — W dniu 6 bm. rozpoczęła się w Sądzie Okręgowym rozprawa przeciwko Kurtowi Ludwigowi Ehrenreich Burgsdorffowi, który w czasie od listopada 1943 r. do stycznia 1945 r., będąc gubernatorem dystryktu krakowskiego i kierownikiem okręgu NSDAP, działał na szkodę ludności polskiej i żydowskiej

Dane o ściganiu niemieckich przestępców wojennych

Nowy Jork. — Światowy Kongres Żydowski opublikował sprawozdanie zawierające dane o rezultatach ścigania i procesach niemieckich zbrodniarzy wojennych. Sprawozdanie to sporządzone zostało na podstawie informacji Ministerstwa Wojny w Waszyngtonie oraz na podstawie materiału zebranego przez specjalne biuro Światowego Kongresu Żydowskiego.

Ze sprawozdania wynika, że dotychczas ogłoszone zostały wyroki na 1672 niemieckich zbrodniarzy wojennych. Z tej liczby 256 osób zostało zwolnionych co świadczyłoby o tym, że pozostałym 1416 oskarżonym udowodniono zostały zbrodnie. Jednakże z liczby 1416 skazanych, wyniki zostały zatwierdzone tylko w stosunku do 1090. Kary na 255 skazanych zbrodniarzy zostały zmniejszone, a wyroki na 69 nie zostały zatwierdzone. Jeden z oskarżonych zmarł w więzieniu, a jeden przekazany został władzom polskim.

426 niemieckich przestępców wojennych.

Dr Bunche jest zadowolony z odpowiedzi Izraela w sprawie Faludży

TEL-AWIW (Kol Israel). W dniu 10-go b. m. Egipcjanie kontynuowali działania zaczepne w Negewie. Lotnictwo i czołgi atakowały osiedle Nirim. Bliższych szczegółów brak.

Jeżeli chodzi o starcia, jakie miały miejsce dwa dni wcześniej, to zgodnie z oświadczeniem rzecznika Izraela, Egipcjanie utracili w czasie tych walk 100 zabitych. Rzecznik powtórzył stanowisko rządu Izraela w sprawie roszczeń egipskich, dotyczących zwolnienia oddziałów egipskich, znajdujących się w okrażeńiu pod Faludżą. Analogiczną z oświadczeniem rzecznika depeszę wystosował rząd Izraela do D-ra Bunche'a. Depesza stwierdza, że oddziały egipskie zostaną natychmiast zwolnione po

rozpoczęciu rokowań pokojowych, kiedy zaistnieje gwarancja, że oddziały te nie będą wykorzystane dla nowej akcji zbrojnej przeciwko Izraelowi. Dr Bunche złożył oświadczenie, w którym uznał odpowiedź Izraela za zadowalającą.

W związku z rozmowami między dowództwem wojsk irackich a oficerami izraelskimi, rzecznik Izraela oświadczył, że rozmowy te miały charakter lokalny i zakończyły się powzięciem kilku ustnych decyzji.

Jeżeli rząd Iraku udzieli dowódcom armii pełnomocnictw celem przeprowadzenia zasadniczych rokowań, dotyczących pokoju, to Izrael chętnie przyjmie taką inicjatywę.

Ochrona pracy w Izraelu

Tel Awiw (Kol Israel). W ostatnim okresie zanotowano 102 spory między pracodawcami a pracownikami. W związku z tym rząd postanowił poświęcić więcej uwagi zagadnieniu ustawodawstwa pracy i powołał specjalny urząd państwowy dla rozstrzygania sporów między pracodawcami a robotnikami.

Rada Państwa zatwierdziła ustawę o odszkodowaniach dla pracowników na wypadek choroby, wypadku przy pracy lub śmierci. W wypadku choroby zatrudnionego przed siewbiorstwo ponosi koszty leczenia do 250 funtów.

Z ośrodków żydowskich w świecie

Sytuacja Żydów w Egipcie

(Korespondencja własna).

Obecnie Egipt zamieszkuje 75—80 tysięcy Żydów, w tym 70—75 tysięcy znajduje się w Kairze i Aleksandrii, reszta zaś w mniejszych miasteczkach. Tylko mała garstka posiada obywatelstwo żydowskie. Po kongresie w Montreux Żydzi starali się o uzyskanie obywatelstwa egipskiego, lecz prośba ich została odrzucona. Żydzi egipscy żyją w atmosferze ciągłego niepokoju i niepewności. Obecnie, wobec ciężkiej, krytycznej sytuacji Egiptu, rząd stara się zamaskować prawdziwe oblicze sprawy palestyńskiej i zrzuca całą winę na Żydów, stosując przeciwko nim represje. Obecny stan do złudzenia przypomina początek reżimu hitlerowskiego. Kampania antyżydowska wzmożła się znacznie w przededniu inwazji egipskiej na Palestynę, czyli od 15 maja r. b. W tym okresie miały miejsce masowe aresztowania mężczyzn i kobiet. Lista aresztowanych sporządzona była przez policję i dotyczyła syjonistów tak egipskich jak i zagranicznych.

Aresztowanych mężczyzn umieszczono w obozach dla internowanych, kobiety zaś w specjalnych więzieniach pod surową strażą. Warunki tak w obozach jak i w więzieniach były niezwykle ciężkie. Aresztowań dokonuje się podczas „lapanek” lub w domach prywatnych pod łada pretekstem. Nieopacznie wygłoszone poglądy syjonistyczne, broszury syjonistyczne lub komunistyczne, Magen Dawid, nawet portret prezydenta państwa Izrael, jest wystarczającym powodem aresztowania.

Prawem wojennym zostały objęte majątki żydowskie znajdujące się pod aresztem rządowym.

Rozkaz ten oficjalnie dotyczy tylko Żydów internowanych, w rzeczywistości jednak został zastosowany wobec Żydów przebywających okresowo w Izraelu, lub nawet w Europie. Skonfiskowane majątki żydowskie wynoszą w sumie parę milionów funtów.

Rząd kontroluje wielkie koncerny i magazyny, jeśli tylko właściciele ich podejrzani są o sympatie syjonistyczne. Naturalnie sytuacja ta nie oszczędziła robotników, którzy według egipskiego prawa społecznego, w wyniku aresztu majątków i przedsięwzięciach, zostali zwolnieni z pracy. Pozbawieni pracy oczywiście nie mogą znaleźć innego zajęcia i rodziny ich, jak i rodziny internowanych znajdują się w tragicznej sytuacji.

Wielu z nich wszczęło rozpaczliwe starania o natychmiastowe opuszczenie Egiptu, ale tylko znikoma garstka zdołała pokonać trudności i wyostać się za granicę.

Wydano specjalne rozporządzenie, mocą którego Żydzi wyrzucani są ze swych domów, jeśli znajdują się one w pobliżu budynków rządowych lub stref wojskowych. Jako termin opuszczenia domostwa wyznaczono 48 godzin. Nie podporządkowanie się grozi grzywną lub więzieniem.

Prześladowani są nie tylko Żydzi egipscy, ale również studenci żydowscy z zagranicy, podejrzani jakoby o działalność syjonistyczną. Natomiast egipscy studenci, odbywający studia w Europie podlegają rozporządzeniu Ministerstwa Oświaty, za braniającemu wysyłania im jakiegokolwiek pomocy. 20 czerwca wyleciało w powie-

trze 12 domów w dzielnicy żydowskiej, co pociągnęło za sobą wielkie ofiary w ludziach. 44 Żydów poniosło śmierć, w tym większość kobiet i dzieci. Kilka osób zginęło pod gruzami Prasa i rząd oskarża samych Żydów, jako sprawców owego wybuchu. Rząd, chcąc zrzucić z siebie odpowiedzialność, rozpowszechniał fantastyczne pogłoski, które były nowym pretekstem do ponownych aresztowań wśród Żydów. Jedną z pierwszych „wiadomości” o zamieszkach w Kairze donosi o zamordowaniu Stefana Haasa, 53-letniego kupca filadelfijskiego, który przyjechał wraz z żoną do Egiptu na zaproszenie rządu i zginął z rąk rozwścieczonego tłumu. Wielką winę ponosi policja egipska, która napa-

niętemu nie udzieliła odpowiedniej pomocy. Ten znany zresztą fakt, niestety nie był jedynym incydentem tego rodzaju. Ale na tym nie wyczerpuje się „pomysłowość” fanatycznych gnębieli. W lipcu zaczyna się „okres pożarów”. Płoną magazyny żydowskie, a w rezultacie wina spada znowu... na samych Żydów.

Prawa narodowościowe Egiptu interpretuje się w ten sposób, by Żydzi pozostali bezbronni. Na Żydów urodzonych w Egipcie uważany jest za obcego, do czasu nadania mu obywatelstwa egipskiego. Znając minimalne możliwości na uzyskanie wymaganego obywatelstwa, jasno można sobie przedstawić tragiczną sytuację Żyda egipskiego.

Haszomer Hacaír we Francji protestuje przeciwko wystąpieniu Morgenthau'a

Paryska gazeta „Naje Presse” zamieściła następujące notatki:

„Na zgromadzeniu zwołanym przez Federację Syjonistyczną dnia 2 września wystąpił przedstawiciel Haszomer Hacaír, Buławka. Gazeta „Unzer Wort” w swoim sprawozdaniu z meeningu nie podała przemówienia przedstawiciela Haszomer Hacaír. Czemu to przypisać? Możemy się domyśleć, że przyczyną przemilczenia przez „Unzer Wort” wystąpienia Buławki był następujący ustęp:

„Myślę, że wyrażę uczucia całego narodu żydowskiego i wszystkich tych, którzy z napięciem i nadzieją śledzili za wielką walką Izraela o niepodległość — jeżeli wzniosę okrzyk na cześć krajów, które od pierwszej chwili stanęły w obronie sprawy narodu żydowskiego — krajów demokracji ludowej we Wschodniej Europie, a przede wszystkim — potężnego Związku Radzieckiego.

Tak samo jak nie zapomniemy nigdy o tych, którzy chcieli nas zniszczyć, tak też nie zapomniemy nigdy tych, którzy w każdej sytuacji udzieliłi nam swego poparcia manifestując konkretnie i przeko-

nujująco swoje uczucia solidarności dla obrońców Izraela.”

Buławka był jedynym działaczem syjonistycznym, który wystąpił przeciwko prowokacyjnemu i skandalicznemu oświadczeniu Morgenthau'a. Buławka stwierdził w dalszym ciągu: „Dlatego brzmiały obco słowa wypowiedziane przez delegata „American Jewish Appeal” Morgenthau'a w Tel-Awiiwie: „każdy dolar inwestowany w Palestynie, będzie służył walce z komunizmem na świecie”. Czy w Ameryce po powrocie z Tel-Awiiwie: „Palestyna może się stać na Środkowym Wschodzie twierdzą przeciwko Związkowi Radzieckiemu”.

Nie wiemy — ciągnął dalej Buławka, czy „American Jewish Appel” upoważnił Morgenthau'a do takiego oświadczenia. Wiemy jednak, że te jego słowa nas dotyczą. Trzeba być oderwanym od problematyki naszego młodego państwa, trzeba być naprawdę dalekim od elementarnych interesów narodu żydowskiego, rozproszonego po całym świecie — aby chcieć przeistoczyć oparcie, które stworzyliśmy dlań — w bazę strategiczną...”

Pomnik bojowników we Francji

Staraniem Żydowskiego Związku Kombatantów we Francji stanie na paryskim cmentarzu żydowskim pomnik ku czci żydowskiego żołnierza, który zginął w drugiej wojnie światowej. Rzeźba dłuta znanego artysty Natana Rapaporta — przedstawia młodego bojownika żydow-

skiego, który obdarty i pół nagi stoi z wzniesioną głową wśród burzy. Na twarzy jego maluje się wyraz nieustraszonej odwagi i męstwa bez cienia rezygnacji czy zamieszania. Z całej postaci promieniuje nieugięte zdecydowanie. Dając pomnikowi taką postać, pragnął artysta u-

Podziękowanie dla rządu Bułgarii

SOFIA. W związku z oficjalnym uznaniem państwa Izrael przez rząd bułgarski, przewodniczący Centralnego Konsystorza Żydowskiego w Bułgarii, prof. Zak Natan wystosował do prezesa Rady Ministrów Jerzego Dymitrowa pismo treści następującej:

„Centralny Konsystorz Żydowski w Bułgarii wyraża radość wszystkim Żydów bułgarskich z okazji uznania Izraela przez Ludową Republikę Bułgarską.

Niepodległość i wolność państwa żydowskiego stały się możliwe tylko dzięki bezinteresownej pomocy wielkiego Związku Radzieckiego i państw ludowej demokracji. Bułgarska Republika Ludowa, wierna swoim demokratycznym i socjalistycznym zasadom, z sympatią odnosi się do wszystkich ruchów narodo-wyzwoleńczych, w tym i do dążeń narodu żydowskiego do własnej siel dżiby narodowej.

Niech ten radosny akt uznania Izraela przez Bułgarską Republikę Ludową zacieśni polityczne, gospodarcze i kulturalne więzy między obu krajami”.

Nomen — lecz nie omen...

NOWY JORK. — W amerykańskich, mieszczańskich gazetach żydowskich ukazało się oświadczenie tzw. „Komitetu progresywnych syjonistów”, iż nie posiada on kontaktu ani z Mapam, ani z Ligą Progresywną przy Haszomer Hacaír i nie zgadza się z linią polityczną reprezentowaną przez te ugrupowania.

Oświadczenie to potwierdza, iż nazwa Komitetu bynajmniej nie jest wyrazem jej treści.

Są jeszcze tacy...

JOHANNESBURG. — Sekretarz partii nacjonalistycznej Malana oświadczył, iż grupa asymilatorów żydowskich nie będzie do partii przyjęta. Oświadczenie to jest policzkiem dla grupki ludzi, niestety pochodzenia żydowskiego, którzy pragnęli przystąpić do partii zagorzałych antysemitów.

Niestety, znajdują się jeszcze i tacy renegaci...

Prowokacyjne pogroźki neofaszystów

Berlin. — Niemiecka organizacja faszystowska w brytyjskiej strefie okupacyjnej Niemiec, działająca pod nazwą „Związek Prześladowana Żydów”, przysłała do Centralnego Komitetu Oswobodzonych Żydów w Niemczech list, w którym domaga się, by wszyscy Żydzi natychmiast opuścili terytorium Niemiec. W przeciwnym razie — grożą pogrobowcy hitlerzemu — wszyscy zostaną zgładzeni i nawet pomoc z zagranicy nie

zdoła ich ratować”.

KARA ŚMIERCI DLA 11 ZBRODNIARZY

Budapeszt. — Węgierski Trybunał Narodu wy skazał na karę śmierci przez powieszenie jedenaście osób, członków organizacji faszystowskiej. Dwie osoby skazane zostały na dożywotnie więzienie. Skazani winni są wymordowania ponad 5.000 Żydów w okolicy Dunaju.

W sprawie rewindykacji mienia żydowskiego w Niemczech

PARYŻ (obsł. wł.). — J. Fischer, doradca prawny amerykańskiego „Joint-u”, zwrócił się z pilnym apelem do wszystkich Żydów, byłych obywateli niemieckich, by nie spóźnili terminu zgłaszania roszczeń do majątków i kapitałów, znajdujących się na terenie Niemiec.

W tych dniach upływa ostateczny termin zgłaszania roszczeń, które — na podstawie umowy między amerykańskimi, brytyjskimi i francuskimi władzami wojskowymi, odnoszą się do wszystkich obcych narodowości, byłych mieszkańców Niemiec, zarówno Żydów, jak i nie-Żydów.

Ponieważ fakt ten nie doszedł do wiadomości wszystkich zainteresowanych, może łatwo się zdarzyć, iż wielu emigrantów zamieszkałych obecnie w Izraelu, Ameryce lub innych krajach świata, nie zdaje sobie sprawy z przysługujących im praw. Jest przeto wskazana rychła i niezwłoczna akcja ze strony tych wszystkich, którzy zamierzają domagać się zwrotu swej prawnej własności.

Według obowiązującego regulaminu petenci zobowiązani są załączyć do podań dowody własności, jak również zaświadczenia, iż majątek ich wolny jest od obciążeń na rzecz osób trzecich. W tym wypadku, po ustaleniu

prawa własności, petent może dowolnie rozporządzać swym majątkiem, a jeśli chodzi o kapitały, wywieźć je bez przeszkód z kraju.

Wszystkie podania w sprawie uznania własności winne być skierowane do biura doradcy prawnego armii amerykańskiej, jeśli majątek znajduje się w amerykańskiej strefie okupacyjnej Niemiec. Zgłoszenia roszczeń do majątków w brytyjskiej i francuskiej strefie, adresuje się do biur finansowych odpowiednich armii.

J. Fischer wskazuje również na to, że na wypadek istnienia pretensji do danych ma-

jątków ze strony osób narodowości niemieckiej, sprawa rewindykacji musi być oddzielnie rozpatrywana na zasadzie ustawy Nr 5 Rady Kontrolnej. Ustawa ta odnosi się do wszystkich Niemców w kraju i za granicą, którzy zamieszkiwali w Niemczech po 1-ym września 1939 r.

Na ogół należy przyjąć, że mienie żydowskie w Niemczech zostało bądź to skonfiskowane, bądź też nabyte drogą nielegalną. Również w tym wypadku wskazana jest natychmiastowa akcja ze strony zainteresowanych.

Komitet uchodźców DP w Austrii

Wiedeń. — Centralny Komitet Uchodźców Żydowskich w Linzu zwrócił się do Światowego Kongresu Żydowskiego z prośbą powzięcia odpowiednich kroków przeciwko „IRO” (Międzynarodowa Organizacja Pomocy Żydom), która pomaga przestępcom wojennym w emigracji do krajów Ameryki Południowej.

We wzmiankowanym piśmie podano szereg faktów, demaskujących praktykę „IRO”, która pozostaje w sprzeczności z zasadami

i powołaniem tej organizacji. Z listu wynika, że tysiące „własowców”, Ukraińców, Litwinów i Łotyszów żołnierzy specjalnej dywizji SS, którzy początkowo przebywali w amerykańskich obozach jeńców wojennych zostali zwolnieni z obozów i uznani jako uchodźcy.

Tego rodzaju „uchodźcom” — mordercom ludności żydowskiej — „IRO” pomaga emigrować dzięki funduszom pochodzącym z mienia żydowskiego

Odezwa Zjednoczonej Partii Robotniczej Izraela w związku z rocznicą uchwały ONZ

Minął rok od dnia, w którym zapadła uchwała ONZ o utworzeniu państwa żydowskiego. Był to rok ciężkich zmagani, rok krwawych ołów i zniszczeń, ale również rok wspaniałych zwycięstw i osiągnięć, rok zadziwiających sukcesów.

Państwo żydowskie powstało i utrzymało się wbrew zdradzieckim intrygom imperializmu i mimo zbrojnej agresji państw arabskich.

KTO PRZECIWAŁ SIĘ REALIZACJI UCHWAŁY NARODÓW ZJEDNOCZONYCH?

Przedewszystkim rządy państw arabskich, które stoją na straży ustroju feudalnego na Bliskim Wschodzie, wyszukujące ludu arabskiego, palący nienawiścią do żydowskiego dzieła w Palestynie, niosącego postęp i wyzwolenie.

Następnie rząd Wielkiej Brytanii, który dał sygnał sługusom swoim z Ligi Arabskiej do rozpoczęcia agresji, wyposażył ich w broń i amunicję i bronił ich w Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Wreszcie: rząd Stanów Zjednoczonych, który już nazajutrz po udzieleniu poparcia uchwałę ONZ — przystąpił do akcji celem uniemożliwienia jej realizacji, ogłaszając embargo na broń dla naszego państwa, występując z tzw. planem powiernictwa i opowiadając się za oderwaniem Negewu.

KTO POZOSTAŁ WIERNY UCHWAŁE ONZ?

Związek Radziecki, którego przedstawiciele we wszystkich instancjach ONZ bronili i bronią konsekwentnie państwa Izrael — jego suwerenności i niepodległości — przed zakusami imperializmu anglosaskiego i feudalizmu arabskiego, występując ostro przeciw wszelkim sankcjom i blokadom oraz walcząc niezlomnie przeciwko planowi Bernadotte'a.

Państwa demokracji ludowej, które wraz ze Związkiem Radzieckim stanęły u naszego boku na arenie międzynarodowej, które uznały nasze państwo i udzieliły mu moralnej i konkretnej pomocy w jego walce politycznej i wojennej.

Sily postępu na całym świecie, które wywierają i wywierają nacisk na reakcyjne rządy w swoich krajach, celem uniemożliwienia im przeprowadzenia zdradzieckiej polityki w stosunku do państwa Izrael.

Wreszcie: lewica arabska, która prowadzi we wszystkich krajach Bliskiego Wschodu walkę z imperializmem, która domaga się realizacji uchwały ONZ i wzywa masy arabskie do wystąpienia za zaprzestaniem wojny w Palestynie, za zawarciem pokoju i przywróceniem krajowi jedności ekonomicznej.

KTO ZREALIZOWAŁ UCHWAŁĘ?

Przedewszystkim — Armia Izraela, która w ciągu niemal jednej nocy została zorganizowana z jednostek Hagany i Palmachu i od pierwszej chwili swego istnienia kroczy od sukcesu

do sukcesu, od zwycięstwa do zwycięstwa.

Walcząc z bezprzykładnym bohaterstwem i poświęceniem chaluucowym — armia ta zdobyła odeprzeć wojska agresorów i wyzwolić większą część kraju —

— Jiszuw żydowski, który zagospodarował pustynne połacie kraju, zakładając w najdalszych zakątkach osiedla rolnicze; ruch robotniczy w mieście i na wsi; młodzież chaluucowa, która okazała gotowość do największych ofiar w walce o narodowe i społeczne wyzwolenie mas żydowskich.

Wreszcie — masy Narodu Żydowskiego we wszystkich krajach rozproszenia, które zmobilizowały się do walki o samodzielność państwową i pospieszyły nam z pomocą, zarówno moralną jak i materialną.

Jeszcze nie minęło niebezpieczeństwo. Zjednoczona Partia Robotnicza wzywa całe społeczeństwo z ruchem robotniczym i armią na

czcze do jak najostrzejszego wystąpienia przeciwko planowi Bernadotte'a jako podstawy do rzekomego pokoju.

Walczymy

— przeciwko oderwaniu Negewu,

— przeciwko przyłączeniu części kraju do państw arabskich,

O uwolnienie kraju od armii agresorów,

O prawdziwą samodzielność i scalenie terytorium Palestyny,

O sojusz z narodem arabskim, oparty na zasadach równości i wzajemnego poszanowania suwerenności,

O trwały pokój, masową imigrację, budownictwo i kolonizację,

O ustrój sprawiedliwości społecznej i braterstwa narodów,

O socjalizm.

C.K. Zjednoczonej Partii Robotniczej

Przybycie Goldy Meirson do Izraela

TEL-AWIW (Kol Israel). Na lotnisku w Lyddzie wylądował samolot, którym przybyła Golda Meirson wraz z grupą imigrantów z Monachium. Poseł Izraela w Moskwie została przywitana przez członków rodziny oraz min. Remeza i Szprincaka.

Golda Meirson złożyła Radzie Państwa szczegółowe sprawozdanie z przebiegu obrad Komisji Politycznej oraz Rady Bezpieczeństwa nad kwestią palestyńską.

Flota brytyjska w Akabie

Korespondent dyplomatyczny „Palestine Post” podaje, że flota brytyjska patroluje od pewnego czasu rejon zatoki Akaby. Równocześnie brytyjskie dowództwo wojskowe rozpoczęło prace na wybrzeżu tej zatoki.

Nafta w Negewie

Tajemnice anglosaskich zakusów w pld. Palestynie

Redaktor znanego angielskiego czasopisma „Raynold's News” — Gordon Szeffer opublikował w paryskim tygodniku „Tribune de Nations” artykuł, w którym stwierdza, że walka między imperializmem angielskim i amerykańskim rozgrywa się na terenie Palestyny nie do'czy rurociągów naftowych przechodzących przez ten kraj, lecz w pierwszym rzędzie źródeł naftowych znajdujących

się w Negewie. Podajemy niżej wyjątki z tego artykułu:

„W Komisji Politycznej ONZ trwa wciąż dyskusja nad kwestią palestyńską. Mac-Neil sprzeciwia się planowi podziału i domaga się zaakceptowania planu Bernadotte'a. Według tego planu państwo Izrael straciłoby Negew, który został mu przyznany mocą uchwały ONZ. Jak wiadomo, mają Żydzi otrzymać w zamian za Negew — Zachodnią Galileę.

Ultra-konserwatywny „Daily Telegraph” stwierdza, że „ponieważ Negew jest niezaludnioną pustynią, Galilea zaś jest strefą o żyznej glebie i znacznie dogodniejszym klimacie — to Żydom zamiana bardzo się opłaca”. Ta troska angielskiej gazety o interesy Żydów jest co najmniej nieoczekiwana. Przypominam sobie — pisze Gordon Szeffer — że w 1942 r. pewien generał, który doskonale orientuje się w sprawach palestyńskich przekazał mi paczkę dokumentów, oświadczając przy tym: „W Palestynie są źródła nafty.”

Sprawdziłem jego relacje i przekonałem się, że są one prawdziwe. Właściciele międzynarodowych koncernów naftowych do brze wdzeli o istnieniu źródeł nafty w Palestynie. Jednak rozmyslnie nie chcieli dopuścić do ich eksploatacji. Być może, że się obawiali, że nafta palestyńska będzie konkurowała z naftą Iraku i Iranu, w którą oni inwestowali miliony funtów szterlingów. Stwierdziłem, że pierwsze źródła naftowe w Palestynie zostały odkryte jeszcze przed przed pierwszą wojną światową. Ale za każdą inną jakąś „brudność” przeszkadzała w ich eksploatacji. Pierwszym, który odkrył naftę w Negewie, był prezydent towarzystwa „Standard-Oil” z New Jersey (USA).

Po ustanowieniu mandatu brytyjskiego nad Palestyną — o naftę w Negewie „zapomniano”. Dopiero w r. 1937 brytyjskie ministerstwo kolonii udzieliło pozwolenia wysokiemu komisarzowi, lordowi Flumerowi, na opublikowanie listu, w którym ten ostatni stwierdził, że „Standard Oil” dokonało odkrycia źródeł naftowych. W śledem lat później uznano się oficjalnie, że na wybrzeżu Morza Martwego jest nafta. Niedługo potem zostało opublikowane sprawozdanie eksperta Fabe, który doradzał zbadać obszar 500 km kwadratowych w pobliżu Morza Martwego.

Ale znalazły się czynniki, które nadal sprzeciwiały się eksploatacji palestyńskiej nafty.

W czerwcu 1947 roku, odbyło się w Negewie posiedzenie Komisji ONZ do spraw społecznych i ekonomicznych, na którym była rozpatrywana sprawa ustanowienia międzynarodowej kontroli nad źródłami naftowymi Środkowego Wschodu.

Anglia i Ameryka sprzeciwiały się takiego rycie ustanowieniu takiej kontroli. Przedstawiciele wielkich koncernów naftowych, którzy byli obecni na posiedzeniu jako obserwatorzy — porozumeli się znacząco spójrzni — zrozumieli o co chodzi.”

Rozwiązanie organizacji nacionalistycznych w Egipcie

LONDYN. Jak podaje z Kairu agencja Reutersa, premier egipski Nokrasy Pasza zarządził rozwiązanie skrajnej nacionalistycznej organizacji Bractwa Muzułmańskiego. Organizacja ta głosiła m. in. hasło „wyzwolenia Palestyny ogniem i krwią”. Bractwo Muzułmańskie uciekało się w swej działalności do licznych aktów terroru. Ostatnim wystąpieniem „Bractwa” było wywołanie rozruchów na uniwersytecie w Kairze, w czasie których zabito dowódcę policji tego miasta.

„Bractwa Muzułmańskiego” policja przeprowadziła szereg aresztowań wśród członków tej organizacji, zamknięto liczne biura i szkoły pozostające pod kierownictwem „Bractwa”. Akcja prowadzona jest zarówno w Kairze, jak i w prowincji.

Zwierzchnik „Bractwa Muzułmańskiego” — Szeik Assam el Banna zwrócił się do władz z prośbą o wydanie zezwolenia na działalność religijną tej organizacji. Rząd egipski odrzucił jednakże ten wniosek stwierdzając, że charakter religijny „Bractwa” wykorzystano jedynie jako zasłonę do dalszej antypaństwowej działalności politycznej.

KAIR. Po decyzji rządu egipskiego rozwiązanie organizacji nacionalistycznej

Gdy zawiodły armaty i dyplomacje...

Anglia próbuje wojny gospodarczej

Ministerstwo spraw zagranicznych W. Brytanii zaleciło ministrowi skarbu Staffordowi Crippowi nałożyć areszt na wszystkie depozyty państwa Izrael złożone w funtach szterlingach w bankach imperium brytyjskiego. Depozyty te będą miały służyć jako gwarancja uiszczenia przez rząd Izraela odszkodowań uchodźcom arabskim. Ogólna suma objęta tym rozporządzeniem wynosiłaby — jak podają — 35 — 40 milionów funtów szterlingów. Ministerstwo skarbu rozpatruje jeszcze propozycje Foreign Office, ale niektóre banki brytyjskie wstrzymały już odmrożenie większych sum na rzecz państwa Izrael. Bank Angielski wstrzymał sumę 7 milionów funtów szterlingów, która miała ulec odmrożeniu do 15 października. Suma ta była przeznaczona na pokrycie kosztów związanych z zakupem większych transportów żywności i innych artykułów pierwszej potrzeby dla państwa Izrael w krajach królestwa, Stanów Zjednoczonych i Argentynie.

Po zbadaniu tej sprawy w Londynie, okazało się, że dotychczas odmrożenie nastąpiło w przeciągu 48 godzin od chwili złożenia prośby.

W odpowiedzi na ostatnie podanie w sprawie odmrożenia wspomnianych 7 milionów funtów szterlingów oświadczone, że nie będzie ono mogło nastąpić ze „względów politycznych”, na początku z powodu walk w Negewie, a następnie — w związku z odszkodowaniem dla uchodźców arabskich.

Nadto oświadczone agentom banków izraelskich, że dotychczas decyzje w sprawie odmrażania depozytów Izraela podejmowała sama dyrekcja Banku Angielskiego. W sprawie omawianej sumy musiała dyrekcja zwrócić się do ministerstwa skarbu. Ministerstwo skarbu skierowało sprawę do Foreign Office, gdzie ona ugrzęzła.

Jedno z wpływowych brytyjskich towarzystw handlowych zwróciło się do ministerstwa skarbu z prośbą o odmrożenie pewnej sumy funtów izraelskich i otrzymało wyraźną odmowę. Tak więc „blokada szterlingowa” przeciwko Izraelowi nabiera pełnej mocy.

Dokładnie nie wiadomo jeszcze jaką sumę obejmie powyższe rozporządzenie. Dotychczas rząd Izraela dostarczył władzom brytyjskim starych banknotów palestyńskich na sumę 31 milionów funtów.

Banknoty te zostały wycofane z obiegu przez organy władzy w Izraelu we wrze-

śniu r. b. Ale ogólna suma depozytów w bankach brytyjskich przekracza wspomnianą sumę. Należy przyjąć, że zamrożone konto palestyńskie opiewa na sumę 60 milionów funtów szterlingów. Z tego przypada na arabską część kraju 18—20 funtów szterlingów, na państwo Izrael zaś około 40 milionów.

Postanowienie rządu brytyjskiego o ponownym zamrożeniu depozytów izraelskich jest naruszeniem podstawowych norm handlu i prawa międzynarodowego i stanowi haniebny kompromitację dla Wielkiej Brytanii.

J WASZYC (Tel-Awiw)

W obozie arabskim

DEMONSTRACJA W BEJRUCE

Doświadczenie uczy nas, że znacznie trudniej jest utrzymywać w podziemiu związki zawodowe, aniżeli partię polityczną. Dlatego też działalność lewicy arabskiej w ciągu ostatnich miesięcy była bardziej intensywna w dziedzinie politycznej (demonstracje, ulotki, i t. p.), niż w zawodowej.

Stopa życiowa mas ludowych w krajach arabskich obniża się równoległe ze wzrostem budżetów wojennych. Rząd syryjski podwyższył podatki o 50 proc., celem pokrycia kosztów utrzymania sił zbrojnych. Również w pozostałych państwach arabskich nastąpiło podwyższenie podatków. Egipska prasa notuje wielką drożyznę. Nie więc dziwnego, że iracki i syryjski ministrowie finansów byli zmuszeni zgłosić demisję, gdy znaleźli się w sytuacji bez wyjścia.

Komisja Prawna w parlamencie libańskim, która rozpatrywała plan mobilizacji związany z wydatkiem 2 milionów funtów rocznie, zwróciła się do rządu z zapytaniem, jakie są źródła dla finansowania tych wydatków. W odpowiedzi rząd libański proponuje „genialne” wyjście: zmobilizowani odbędą 3-letnią służbę zamiast 5-letniej; w zamian za tę ulgę uiszczą oni pewne opłaty, które pokryją wydatki wojskowe.

Robotnicy libańscy demonstrowali przed gmachem, w którym odbywa się konferencja „Unesco”. Na sali obrad przedstawiciel Indii wygłosił antykomunistyczne przemówienie. Przed gmachem wznoszono okrzyki: „Żądamy zwolnienia aresztowanych w Balbeki”. Jak wiadomo w tej miejscowości osadzono w więzieniu setki przedstawicieli libańskiej lewicy, których oskarżono o „współpracę z syjonistami i o sympatię dla Izraela”. Demonstranci wtargnęli do sali obrad. Na miejsce zajęte przybyła policja, po oddaniu strzałów aresztowała wiele osób, wśród nich Mustafe el Arisza, członka Komitetu Wykonawczego Międzynarodowej Federacji Związków Zawodowych.

Rządowi libańskiemu udało się uniknąć udziału przedstawicieli Izraela w konferencji „Unesco”, nie udało mu się jednak ukryć przed uczestnikami konferencji faktu, że oprócz zgniłej reakcji istnieją w Libanie również nowe siły, zmagające się o wolność i pokój.

CHOROBA AZZAMA PASZY

Azzam Pasza zachorował. Nie bierze on udziału w posiedzeniach Ligi Arabskiej. Od czasu do czasu telegrafuje on do delegacji arabskich w Paryżu: „Głosić wojnę, jeżeli Żydzi nie ustąpią!”

Azzama zastępuje ostatnio Riad - as - Solch, chytry polityk libański. W swoim czasie z pomocą Anglii udało mu się usunąć Francuzów z Libanu, obecnie zaś wprowadza on Anglików do Libanu. Jego działalność nie ogranicza się do Libanu; pośrednio w rozmowach między Anglią a państwami arabskimi zamierza on wprowadzić Anglię również do innych państw arabskich. Działalność Riada wzbudziła zawiść ze strony Abdull, którego dziennik pisał ostatnio: „Przedstawiciel jednego z państw arabskich zajmuje się ogólnym uregulowaniem spraw między Arabami a Zachodem. Od miesiąca toczą się pertraktacje. Byłoby pożądane, aby przedstawiciel ten nie prowadził pertraktacji samodzielnie”.

Parlament libański zapoznał się ostatnio z projektem rządowym o sojuszu wojskowym z Anglią. Projekt ten uzależnia rzekomo zawarcie sojuszu od warunku „zmiany stosunku Anglii w kwestii palestyńskiej” t. zn. zniesienia embargo na broń, uzbrojenia arabskich wojsk w brytyjską broń. Zwolennicy sojuszu z Anglią perswadują, że „można jeszcze ocalić Palestynę”.

Organ opozycji libańskiej „Al - Amal” odpowiada na ten argument: „Jeżeli nawet jest prawdą, że zawarcie sojuszu uratuje Arabów palestyńskich — a sprawa ta wymaga uzasadnienia — to i wówczas nonsensem byłoby stracić wszystko, by ocalić część”. Dziennik przypomina Riad - as - Solchowi, że w swoim czasie sprzeciwiał się on układowi z Francją.

Pełny tekst rezolucji brytyjskiej o utworzeniu Komisji 3-ch dla spraw Palestyny

Podajemy poniżej z małymi skrótami tekst angielskiej rezolucji uchwalonej większością głosów na ostatniej sesji ONZ. Rezolucja ta, którą Anglosasi prze forsowali dzięki użyciu swojej maszyny do głosowania, jest naruszeniem uchwały ONZ z listopada 1947 r. i może tylko odwrócić ostateczne uregulowanie konfliktu palestyńskiego. Zapoznajemy naszych czytelników z pełnym tekstem tej rezolucji jedynie dla informacji.

PRZEDMOWA
GENERALNE ZGROMADZENIE, które przyjęło 29 listopada 1947 r. rezolucję w sprawie przyszłości rządu palestyńskiego i plan podziału z unią ekonomiczną;

które przyjęło 14 maja 1948 r. rezolucję upoważniającą rozjemcę ONZ do wykonania określonych funkcji celem pokojowego rozwiązania kwestii palestyńskiej;

które otrzymało i przestudiowało sprawozdanie rozjemcy ONZ przedłożone mu przez zmarłego hrabiego Bernadotte'a;

przyjmując do wiadomości rezolucję Rady Bezpieczeństwa o rozejmie w Palestynie i rezolucję z 16 września o osiągnięciu zawieszenia broni drogą rokowań bądź to bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem rozjemcy ONZ —

1) wyraża głębokie uznanie pierwszemu rozjemcy ONZ za postępowanie w kierunku pokojowego rozwiązania problemu palestyńskiego i dziękuje pełniącemu obecnie obowiązki rozjemcy i jego sztabowi za wydatne starania i poświęcenie, okazane przy wykonywaniu funkcji w Palestynie.

KOMISJA POJEDNAWCZA I JEJ KOMPETENCJE
2) Tworzy Komisję pojedynczą składającą się z trzech państw członków ONZ. Komisja pojedyncza będzie miała następujące funkcje: a) przejąć funkcje rozjemcy ONZ, o ile to będzie konieczne w dzisiejszych warunkach;

b) wypełnić specjalne funkcje i dyrektywy, otrzymane od Generalnego Zgromadzenia czy Rady Bezpieczeństwa;

c) dążyć do ustanowienia dobrych stosunków między państwem Izrael, Arabami palestyńskimi i ościennymi państwami palestyńskimi;

d) wypełnić każdą inną funkcję na żądanie Rady Bezpieczeństwa. Urząd rozjemcy zostanie zniesiony.

3) Postanawia, że skład 3-osobowej komisji ma zostać wybrany przez Komitet Zgromadzenia Generalnego, złożony z przedstawicieli Chin, Francji, Związku Radzieckiego, Anglii i Ameryki.

(Od redakcji:
Jak wiadomo, w ostatniej chwili Anglosasi przeforsowali do tego punktu poprawkę, według której skład komisji został ustalony przez Generalne Zgromadzenie, a nie przez 5 wielkich mocarstw. Generalne Zgromadzenie jest widocznie dla nich mniej groźne, niż „Wielka Piątka“.)

4) Domaga się, aby Komisja Pojedyncza natychmiast rozpoczęła swoją działalność, starając się o to, aby został nawiązany kontakt między obiema stronami a komisją w możliwie jak najkrótszym czasie.

5) Wzywa zainteresowane rządy do kontynuowania rokowań, o jakich wspomina Rada Bezpieczeństwa z listopada 1948 r. i do szukania zgody bądź to drogą bezpośrednich rozmów, bądź też za pośrednictwem Komisji Pojedynczej, celem doprowadzenia do ostatecznego uregulowania wszystkich spornych kwestii.

6) Zaleca Komisji Pojedynczej podjęcie kroków dla ułatwienia zainteresowanym rządom osiągnięcia ostatecznego rozwiązania wszystkich spornych kwestii.

MIEJSCA ŚWIĘTE
7) Postanawia, że ma być zapewniona ochrona i wolny dostęp do miejsc i przybytków świętych w Palestynie, zgodnie z istniejącymi normami prawnymi i historycznymi uprawnieniami.

Przyjacielom, Reginie i Abramowi Rubinsztajnom z okazji narodzin synka dużo szczęścia i pomyślności życzą Kagan i Frucht w Szczecinie.

Kochanemu Kuzynostwu Reginie i Abramowi Rubinsztajnu z okazji narodzin synka dużo szczęścia i pomyślności życzą Szpryncia i Jakub Skarbnik w Szczecinie.

Poszukiwana w pilnej sprawie spadkowej Franciszka Goldstein, córka Wolfa, urodzona w roku 1919 w Tarnowie, Ktokolwiek posiada wiadomości o miejscu przebywania poszukiwanej proszyny jest o łaskawe podanie informacji na adres: Róża Kuten-Schottenfeld, Bielsko, Sukienicza 3, m. 1.

Student medycyny poszukuje pokoju. Zgłoszenia kierować pod adresem Łódź, Zachodnia 66-30.

Tow. Stefanowi Grajkowi serdeczne życzenia z okazji narodzin córeczki zasyła Komisja Porozumiewawcza ŻPR Haszomer-Hacair i ŻPR Poalej-Sjyon we Wrocławiu.

LECZ ZEBOW oraz nowoczesna pracownia zębów sztucznych. Łódź, ul. Piotrkowska 8
DR. REICHER specjalista: weneryczne, skórne, płciowe (zaburzenia). Łódź, ul. Południe wa 26 godz. 2 — 7.

8) Postanawia, że teren Jeruzolimy — ponieważ jest związany z wszystkimi trzema wielkimi religiami świata — powinien być utrzymany pod kontrolą Narodów Zjednoczonych.

Zwraca się do Rady Bezpieczeństwa o podjęcie dalszych kroków celem demilitaryzacji Jeruzolimy w jak najkrótszym czasie.

Zaleca Komisji Pojedynczej wypracowanie do 4-ej sesji Zgromadzenia Generalnego dokładnego planu stałego międzynarodowego reżimu dla obszaru Jeruzolimskiego, przy czym poszczególne grupy narodowościowe mają otrzymać jak najdalej posuniętą autonomię.

Komisja Pojedyncza jest upoważniona wyznaczyć przedstawiciela ONZ dla współpracy z miejscowymi organami władzy.

9) Postanawia, że zanim jeszcze dojdzie do porozumienia między zainteresowanymi stronami, musi być zapewniony wszystkim mieszkańcom Palestyny wolny dostęp do Jeruzolimy szosami, drogą kolejową i powietrzną.

Poleca Komisji Pojedynczej zawiadomić Radę Bezpieczeństwa o każdej próbie naruszenia powyższego postanowienia — dla podjęcia kroków przeciw tej stronie, która naruszenia tego dokonała.

10) Poleca Komisji Pojedynczej doprowadzić do porozumienia między zainteresowanymi rządami w sprawie przyspieszenia ekonomicznego rozwoju obszaru. Porozumienie to powinno również zawierać klauzule w sprawie dostępu do portów, lotnisk, oraz ułatwień w dziedzinie transportu i komunikacji.

W związku z tym mają być uwzględnione wnioski, zawarte w 4-tym paragrafie planu Bernadotte'a.

11) Postanawia, że uchodźcom pragnącym wrócić do swoich domów i żyć w zgodzie z swoimi sąsiadami — pozwala się to uczynić w praktycznie możliwym terminie. Będzie również wypłacone odszkodowanie za pozostawione majątki tym, którzy postanowili nie powrócić do swoich domów. Za wszelkie straty i uszkodzenia będą musiały wypłacać odszkodowanie te rządy, które są za te straty czy uszkodzenia odpowiedzialne.

Poleca Komisji Pojedynczej ułatwić uchodźcom powrót, osiedlenie się i odbudowę ich życia gospodarczego i społecznego.

12) Upoważnia Komisję Pojedynczą do wydzielenia instancji zastępczych i do zatrudnienia takich ekspertów technicznych, których będzie uważała za niezbędnych dla efek-

tywnego wypełnienia funkcji i zobowiązań przewidzianych w niniejszej rezolucji.

Komisja Pojedyncza będzie miała swoją główną siedzibę w Jeruzolimie. Organa władzy, które są odpowiedzialne za utrzymanie porządku w Jeruzolimie — będą także zobowiązane przedsięwziąć wszelkie środki dla zapewnienia bezpieczeństwa Komisji Pojedynczej.

13) Poleca Komisji Pojedynczej, by periodycznie nadsyłała Sekretarzowi Generalnemu sprawozdania o swojej działalności. Sekretarz Gen. prześle te sprawozdania Radzie Bezpieczeństwa i członkom ONZ.

14) Wzywa wszystkie zainteresowane rządy i organa władzy do współpracy z Komisją Pojedynczą i do podjęcia wszystkich kroków, dla ułatwienia jej wykonania niniejszej rezolucji.

Oświadczenie rzecznika Izraela

TEL AWIW (Kol Israel). W związku z uchwałą ONZ o utworzeniu t.zw. Komisji Pojedynczej, rzecznik rządu Izraela złożył następujące oświadczenie: „Izrael wita z zadowoleniem decyzję o powołaniu do życia Komisji Pojedynczej, ponieważ jej stworzenie oznacza odrzucenie planu Bernadotte'a. Izrael zgadza się na natychmiastowe podjęcie rokowań pokojowych, opar-

tych na platformie nowowytworzonych warunków, z którymi winny się pogodzić państwa arabskie.

Powodzenie akcji Komisji Pojedynczej uzależnione jest od przyjęcia Izraela w poczet członków ONZ. Izrael jest zaniepokojony włączeniem w skład Komisji Turcji, która objawia wyraźne sympatie proarabskie.

Faruk grozi wojną Abdulli?

Apetyty Transjordanii na arabską część Palestyny

PARYŻ. — Agencja France Presse podaje z Kairu, że we wtorek rozpoczęły się tam obrady Ligi Arabskiej, na których ma zapadnąć decyzja wobec uchwały konferencji w Jerychu o przyłączeniu arabskiej części Palestyny do Transjordanii.

W kołach zbliżonych do Ligi Arabskiej stwierdza się, że kraje arabskie nigdy nie uznają tej jednostronnej uchwały.

Rządy egipski i Arabii Saudyjskiej zakomunikowały oficjalnie, że uznają jedynie tzw. „Wszchpalestyński Rząd Arabski“, utworzony w Gazie.

W Ammanie doręczono oficjalne noty protestacyjne w związku z uchwałą parlamentu transjordańskiego o aneksji arabskiej części Palestyny. Jako pierwsze wyraziły swój protest Egipt i Syria.

(Od własnego korespondenta w Paryżu Ch. Neszera)

Beznamiętny i osławiony przez swą znaną drzemkę na sesji ONZ delegat Syrii Faruk el Khoury zmienił się w tych dniach bardzo. Rzuca się w oczy nagły przypływ energii u tego zwykłego spokojnego pana. Podobne zmiany widoczne są u jego kolegi delegata Egiptu — Fawzi Bey'a. Tych dwóch polityków widać się obecnie często razem. Prowadzą oni ożywione konferencje oraz częste konsultacje z członkami delegacji anglosaskich. Nie trudno jest dociec przyczyn nagłego ruchu, jaki powstał wśród delegatów arabskich w Paryżu. Tym kłosem, wsadzionym ziarna w mrowisko, jest uchwała parlamentu transjordańskiego o „zjednoczeniu arabskiej części Palestyny z Transjordanią“.

Uchwała ta powzięta została w Ammanie 13-go bm. Tym samym król Abdulla „usankcjonował“ uprzednie zalecenia konferencji w Jerychu. Aczkolwiek nagła decyzja Abdullę wywołała zdziwienie i zamieszanie w Paryżu, to jednak, jak twierdzą dobrze poinformowane kręgi polityczne, nie powinna ona stanowić niespodzianki. Na nowy krok Abdulla złożyło się kilka przyczyn oraz pewne szczególne warunki, które skłoniły jego mocodawców do rozkazań mu aby krok ten powzięty został właśnie w obecnym okresie.

Kluczem do zrozumienia przyczyn decyzji Transjordanii jest nastroj i atmosfera, jakie panują w Londynie. Oficjalne czynniki brytyjskie, prasa i radio, omawiając przebieg zakończonej dopiero co sesji ONZ podkre-

ślają, że największym niepowodzeniem tej sesji była... sprawa Palestyny. Oczywiście, dlatego, gdyż odrzucono dwie rezolucje brytyjskie które (zdanem autorów) były na tyle sprytne że „powinny były“ przemyśleć plan Bernadotte'a. Kola brytyjskie z trudem tylko ukrywały swój głęboki żal i bezsilną wściekłość z powodu tej porażki. Dyplomaci brytyjscy nie na długo jednak trząca głowę. Ochlonekli oni szybko i przystąpili do nowej akcji, zmierzającej do „poprawienia swych pozycji“.

Pierwszym etapem kontrofensywy była kampania przeciwko Izraelowi oparta na wysłanych z palca „informacjach“ o agresji tego państwa na Transjordanie, o czym już pisałem w swoim czasie. Obecnie podjęto drugą fazę ofensywy, która — zdanem jej autorów strategów — pozostaje w doskonałym „logicznym“ związku z poprzednim etapem.

Związek ten ma być następujący: „Skoro Transjordania została zagrożona przez Izrael, powstaje konieczność zabezpieczenia się przed agresją Izraela. Takim właśnie zabezpieczeniem będzie przyłączenie do swego terytorium obszarów graniczących z Izraelem“. Angielscy autorzy transjordańskiej ofensywy zdawali sobie sprawę, że nowy krok Abdulli spotyka się ze sprzeciwem innych państw arabskich w szczególności Egiptu i Syrii. Niezależnie od tego, że także wepchnięcie szpilki Egiptowi jest na rękę Anglii ze względu na jej trwający konflikt

z tym państwem w sprawie Sudanu oraz jako „zemsta“ za nieudolność, wykazaną przez Egipt w walkach na terenie Negewu — Anglii przygotowali już odpowiedź na pretensje innych państw arabskich: „Wasz dotychczasowy udział w kampanii palestyńskiej dowiodł, że jesteście mało cennym sojusznikami. Obecnie musimy więc bardziej polegać na własnych siłach“ (tzn. Transjordanii).

W tym duchu wypowiedział się na sesji parlamentu Transjordanii przewodniczący parlamentu który zabierając głos w debacie, oświadczył bez ogródek: „W Palestynie ponieśliśmy klęskę wojskową. Winowalczyną tej klęski jest Liga Arabska“. Dowodzi to jasno, że Transjordania (czytaj: Anglia) za mierzca przeprowadzi swe plany nawet wbrew woli Ligi Arabskiej. Jeżeli teraz w dalszym ciągu włączyć pod uwagę niezmiernie ostre sprzeciw, wyrażone przez Syrię i Egipt*, to nasuwa się wielce prawdopodobny wniosek, że Anglia, zrażona swymi dotychczasowymi niepowodzeniami na terenie Palestyny zdecydowana jest zrezygnować z dalszego istnienia Ligi Arabskiej, której rozbić się wydaje się w nowych warunkach nieuchronnie. W swoim czasie Liga Arabska stanowiła skuteczne narzędzie w rękach Anglii, obecnie zaś takim narzędziem staje się sama tylko Transjordania.

Jeżeli chodzi o stanowisko samego Abdullę w tym poważnym zatargu ze swymi „przyjaciółmi“ arabskimi, to wydaje się, że nie zna on sam planów swych mocodawców odnośnie załagodzenia konfliktu. Właśnie tylko może polegać. Dlatego też oświadczył on z całą naiwnością: „Nieprawdą jest, jakoby wojska naglejskie znajdowały się na terenie arabskiej części Palestyny. W razie potrzeby mam jednak prawo zażądać pomocy od Wielkiej Brytanii na podstawie układu z 1946 roku“. Tym samym Abdulla przyznał jednocześnie, że jego nowa decyzja o aneksji części Palestyny jest dalszym etapem oszczerczej kampanii o „agresji Izraela“.

Jeżeli chodzi o stronę prawną nowego kroku Abdullę, to jest ona prosta. Nawet w kołach zbliżonych do sekretariatu ONZ stwierdzono, że decyzja aneksji części Palestyny jest sprzeczna z uchwałą ONZ, która zalecała utworzenie na terenie arabskiej części kraju niezależnego państwa arabskiego, związanego z państwem żydowskim włączami umi gospodarczej.

Jak widać, Anglia rzuciła na szalę wysoką stawkę. Równie wysoka będzie... przegrana.

* Król Faruk oświadczył dostojnie: „Jeżeli Abdulla nie zaniecha swych planów odnośnie arabskiej części Palestyny, to narazi się na wojnę z państwami arabskimi“.

Imigracja Żydów do Izraela

Imigracja Żydów do Izraela nabiera na sile. W ciągu ostatniego miesiąca przybyło do kraju 17 tysięcy imigrantów. Na grudzień przewiduje się około 20 tysięcy.

Do Haify przybył okręt, przywozący 3-600 imigrantów z Bułgarii i 400 z Węgier.

Rzecznik departamentu imigracyjnego po powrocie z Europy do kraju, w swoim sprawozdaniu oświadczył, że 75 tysięcy Żydów europejskich czeka na możliwość powrotu do kraju w najbliższych trzech miesiącach. Największą trudnością przedstawia sprawa transpor-

tu. Dotychczas 80 proc. imigrantów przybyło na okrętach izraelskich.

Rząd Izraela doszedł do porozumienia z Bułgarią i Jugosławią w sprawie imigracji. Zgodnie z porozumieniem, 20 tysięcy Żydów opuści Bułgarię do końca grudnia, po czym można będzie imigrację kontynuować w dalszym ciągu. Z Jugosławii winno wyjechać w grudniu 30 proc. Żydów. W związku ze wzrostem imigracji rząd i instytucje społeczne wzmożyły swoją działalność, szczególnie w dziedzinie budownictwa domów mieszkalnych.

RADIOAPARATY
NAPRAWIA
FACHOWO
SZYBKO
TANIO
dyplomowany mistrz radiotechnik
F-ma B. SZTAMLER
Łódź, ul. Próchnika 13 tel. 141-78

Cennik ogłoszeń: drobne po 15 zł za wyraz (minimum 150 zł) Ogłoszenia wymiarowe (za 1 mm szerokości, 1 szpalty) w miejscu przeznaczonym na ogłoszenia po 80. — W tekście 20. — Ogłoszenia zamieszczone uwzględniamy po uprzednim przekazaniu należności na nasze konto PKO Nr 4560. Prosimy zaznaczyć na odwrocie przekazu, że suma przesłana jest za ogłoszenie. Adres Redakcji: Łódź ul. Więckowskiego 4-8 Skrytka pocztowa 20 Tel. 269-01. Konto PKO 4560. Prenumerata miesięczna wraz z opłatą pocztową — 150 zł. Wydawca: HASZOMER HACAIR w Polsce. Druk. R. S. W. „PRASA“, Łódź, ul. Zwirki 17. Redaktor: MAIURYCZ WEINTRAUB D-025672